

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

24. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2010

De selvskabte plager

Samfundets husholdningsbudget hænger ikke længere sammen. Udgifterne vokser, mens indtægterne falder.

Vej- og kloaknettet forfalder. De gamle kan ikke længere få den omsorg, som burde være en selvfølge efter et langt liv på arbejdsmarkedet. Skolerne forslummer og hele undervisningssystemet fattes ressourcer. Forskningen, som vi skal leve af i fremtiden, får ikke tilført de nødvendige ressourcer og sækker bagud i forhold til de frembrusende økonomier i Kina, Indien og Brasilien.

Politikere fokuserer på det, de kalder "ældrebyrden". Der er indført forskellige hel- og halvprivate pensionsordninger, fordi det offentlige ikke længere har råd til at betale en folkepension, man kan leve af. Nu tales der om at afskaffe efterlønsordningen og om nødvendigheden af at hæve pensionsalderen. Der skal arbejdes mere for at få samfundsbudgettet til at hænge sammen.

Årsagen til den skæve udvikling er imidlertid kun de færreste politikere villige til at tale om. Af gode grunde. For alle de gamle partier har været med til at træffe de beslutninger, som er årsagen til dagens plager.

Derfor gør de ansvarlige politikere da også, hvad de kan, for at undgå at tale om problemernes årsager – endelige skaffe overblik over de udgifter, som de selv har skaffet landet på halsen.

Sandheden får vi derfor kun i små og tilfældige drop. Men de taler ikke desto mindre deres tydelige sprog.

Nykredit har for nylig fremlagt beregninger, som viser, at produktionen i Danmark kunne øges med 24 milliarder kroner om året, hvis indvandrerne arbejdede lige så meget som de indfødte danskere. Et forrygende beløb!

Et er manglende produktion. Dertil skal lægges udgifterne til forsørgelse af den uproduktive befolkningsgruppe.

Det beløb har cand. merc. Ebbe Vig beregnet til cirka 300 milliarder kroner om året. Beregningen, som er simpel og let forståelig, præsenteres i dette nummer af Danskeren.

Det svarer til næsten en tredjedel af samtlige offentlige udgifter og forekommer umiddelbart utroligt.

Men når man studerer de drop af sandheden, som af og til slipper ud gennem medierne, begynder man at forstå .

F.eks. oplyste TV2-Øst 16/10 2009, at 80% af indbyggerne i Gellerupparken lever af overførselsindkomst. JP-Århus oplyste 21/2 2009, at hver tredje indvandrerinde mellem 40 og 64 år er på førtidspension.

I forhold til disse udgifter er gennemførte besparelser på hjemmehjælp til de ældre blot en dråbe i havet.

Men der er flere udgifter endnu, som det er svært at få overblik over: Hvad koster det, at ambulancer og brandbiler skal have politieskorte, når der skal udføres opgaver i de ghettoer, som de gamle partier har etableret indenfor de seneste år?

Hvad koster det, at der skal opsættes overvågningskameraer på gader og veje flere og flere steder i landet, hvor indvandrerbander gør tilværelsen usikker - og kropsscannere i lufthavnene?

Hvad koster det, at 50% af indvandrereleverne på erhvervsskolerne forlader uddannelsen i utide? (Erhvervsbladet 15/4 2010)

Berlins tidligere finansborgmester Thilo Sarrazin sagde sandheden sidste år: *"Et stort antal arabere og tyrkere i denne by (Berlin, red.), hvis antal er vokset på grund af en forkert politik, har ikke anden produktiv funktion end at sælge frugt og grønt."*

Situationen er tilsvarende i Danmark, og de, der har anden beskæftigelse, er for en stor dels vedkommende integrationskonsulenter, tolke og lignende, som er en følge af indvandringen.

Derfor er Den Danske Forenings holdning klar: Afvis enhver snak om besparelser, indtil der er taget fat på hjemsendelsen af herboende udlændinge, som ikke bidrager positivt til det danske samfund.

De uansvarlige politikere, som skabte miseren, kan passende give dem en undskyldning med på vejen.

Harry Vinter

300.000.000.000 kroner

Det koster den såkaldte kulturberigelse årligt de danske skatteydere. Er der andet, du hellere ville have haft for pengene?

side 5

Skarp analyse af islam

Knivskarp dissekering af forholdet mellem islam og Vesten ved den tyske blogger Michael Mannheimer. Vi bringer 2 essays.

side 10 og 15

Vlad Dracula

De fleste kender vampyren Dracula fra uhyggelige film. Vi præsenterer den historiske Dracula, som var tyrkernes skræk.

side 20

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreassen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Utilfreds? - så rejs hjem!

Af *Cherif El-Ayouty*

Som alle ved, gør jeg mit bedste for at forklare til muslimer, der lever i Vesten, at de skulle tilpasse deres praktisering af deres religion på en måde, der er forenelig med den vestlige livsstil, vestlige værdier, kultur, lovgivning og vaner. I denne forbindelse skrev jeg bogen "Nutidens Muslim" med alt, hvad jeg kunne konkludere fra mine oplevelser blandt vesterlændinge. Jeg skrev også masser af artikler i de store aviser og deltaget i flere TV politiske programmer, konferencer, debatter og seminarer, der beskæftiger sig med de problemer mellem muslimer i Vesten og de etniske befolkningsgrupper.

Trods alle de bestræbelser, som tusindvis af personer, institutioner, ministerier og organisationer, eksisterer disse problemer stadigt på grund af modvilje fra muslimer til at tilpasse sig ordentligt. Der er millioner af muslimer, som har blandet perfekt ind i de vestlige samfund, uden at blive alligevel mindre muslimer. Men der er millioner af andre, der modsætter sig behovet for forandring.

Virkeligheden er, at der er millioner og atter millioner af vesterlændinge, der nærmer sig dag for dag deres tolerance grænse, ved at leve igennem de ulykker og grusomheder, som nogle muslimer er ansvarlige for i deres vestlige samfund og deres stemmer af utilfredshed bliver kraftigere. Jeg er bange for, at hvis ikke de fundamentalistiske muslimer gør noget positivt over for deres tilpasning til vestlige værdier, vil vesterlændinge nå et bristepunkt i deres tolerance og dette bliver katastrofal for muslimer generelt. Det der er sket i Australien på Bondi Beach, hvor ung mænd med mellemøstlig udseende blev sparket ud af stranden pga. deres utallige chikaner mod australske piger samt livreddere, er kun toppen af isbjerget. Lignende sager sker også her i Danmark og andre vestlige lande på barer og diskoteker. Jeg bønfaller jer, kære uflexible muslimer, tænke og handle i overensstemmelse hermed på en rationel måde, således, at fremtiden for jeres efterkommere, også vores, i Vesten kan være en lys og ikke en mørk en.

Til dem der vil ikke tilpasse sig vores love, regler, levevis, skikke og værdier, kan jeg sige:

- Muslimer, som ønsker at leve under islamisk sharia-lov kan godt forlade Danmark.

- Indvandrere, ikke danskere, må tilpasse sig. Tage det eller lade være. Jeg er træt af, at denne nation bekymrer sig om, hvorvidt vi fornærmer nogle individuelle eller deres kultur. Siden terrorangrebene rundt om i verden og trusler herom i Danmark, har vi oplevet en kraftig stigning i patriotisme af flertallet af danskere.

- Vores kultur er blevet udviklet over mange århundreder af kampe, prøvelser og sejre af millioner af mænd og kvinder, der har søgt frihed og høje levevilkår.

- Vi taler især dansk og ikke spansk, arabisk, kinesisk, japansk, russisk eller andre sprog. Derfor, hvis du ønsker at blive en del af vores samfund, lære sproget!

- De fleste danskere tror på Gud. Dette er ikke nogle kristne, højreorienterede, politiske bevægelse, men en kendsgerning, fordi kristne mænd og kvinder, på kristne principper, grundlagt denne nation, og det er klart dokumenteret. Det er bestemt relevant at fejre vores kristelige begivenheder og lever offentligt som kristne. Hvis vores spise vaner, vores Jul og andre religiøse eller kulturelle festligheder fornærmer dig, så foreslår jeg du overvej at flytte til en anden del af verden, fordi Gud er en del af vores kultur.

- Vi vil acceptere din tro, og vil ikke spørge hvorfor. Det eneste, vi beder dig om er, at du accepterer vores, og leve i harmoni og uforstyrret nydelse med os.

- Dette er vores land, vores hjem, og vores livsstil, og vi vil give dig alle muligheder for at nyde alt dette. Men når du er færdig med at klage, klynke, og gribe om vores flag, vores forpligtelse, vor kristne tro, eller vores livsform, jeg stærkt opfordre dig til at drage fordel af en anden stor dansk frihed: Retten til at forlade os.

- Hvis du er ikke lykkelig her så rejse bort. Vi har ikke tvunget dig til at komme her. Du bad om at være her. Så acceptere det land, du har valgt.

Farvelfærd?

Det danske velfærdssamfund er nu ved at bryde sammen. Indvandrere fra de mindre udviklede lande modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor, har Velfærdskommissionen fastslået. Private beregninger viser endda, at de formentlig belaster det danske velfærdssystem endnu mere.

Da indvandringen til Danmark tog fart i slutningen af 1980-erne opstod en hårdkogt diskussion om omkostningen for det danske samfund. Generelt ville de gamle partier ikke tage stilling til den økonomiske side af sagen. Den nuværende integrationsminister Birthe Rønn Hornbech sagde f.eks. ”Den danske Forening ... har lavet et helt urealistisk regnestykke, der hævder, at flygtninge koster Danmark 10-12 milliarder kr. om året. Vores tal viser, at det tal er alt for højt“ (Berlingske Tidende 24/9 1989). Hun sagde også: ”De tal, som Den Danske Forening kører frem med, er helt uansvarlige og uetiske. Det er også utiltalende at gøre befolkningsgrupper op i penge. Det vil jeg ikke være med til“ (Information 19/1 1990).

I 1995 udregnede økonom Ebbe Vig i *Danskeren* udgiften til indvandrere og flygtninge – altså dem, vi kan kalde ”de fremmede” - til realistisk set alt inklusive at være ca. 56 milliarder årligt (*Danskeren* nr. 1/1995 s. 3, <http://dendanskeforening.dk/files/files/DK-1a-1995.pdf>). Det svarede til omkring en halv snes tusinde kr. pr. indbygger: Mand, kvinde, barn, voksen, gammel etc. Artiklen suppleredes med den sigende leder ”Farvelfærd”.

1995-modellen for beregning af fremmedudgiften

Han nåede frem til beløbet på følgende måde:

En udgiftsberegning – f.eks. på et husholdningsbudget – vil normalt foregå på den måde, at man gør de enkelte udgiftsposter op og dernæst lægger alle posterne sammen. Det har politikerne imidlertid forhindret, når det gælder fremmedudgifterne. For kun meget få af dem er oplyst særskilt – det meste er stukket af vejen under alle mulige uigennemskuelige rubrikker.

Grundlaget for beregningen var derfor en ”baglæns” opgørelse:

Han tog udgangspunkt i det samlede statslige og kommunale udgiftsbudget på 607 mia. i 1995.¹⁾ Vi vidste også, at

der var 5,2 mill. mennesker i Danmark. Og vi kunne ud fra Danmarks Statistiks undersøgelse nr. 43/1991 beregne, at ud af disse var i hvert fald 190.000 fremmede - hvortil kom et sandsynligt mørketal på ca. 95.000 fremmede.

Disse 5,2 mill. mennesker – danskere og fremmede - deltes altså om at bruge ca. 607 mia. kr. Men hvordan fordelte udgiften sig mellem dem? Trak en gennemsnitsdanskere f.eks. lige så meget på de sociale ordninger som en gennemsnitsfremmed?

Nej, det gjorde han ikke! Det viste oplysninger om fremmedbelastningen på en række felter, som kunne hentes f.eks. hentes i Socialministeriet. En undersøgelse her viste således, at 87 % af flygtningene bliver varige bistandsklienter, og at der blandt de resterende 13 % var mange, der var under uddannelse, eller som modtog anden form for støtte. En enkeltopgørelse fra Århus viste i øvrigt, at udgifterne til kontanthjælp var blevet fordoblet på fem år og i 1993 udgjorde udbetalingerne til flygtninge 19 % af den samlede kontanthjælpsudbetaling (Kilde: Ugebrevet Mandag Morgen nr. 4/1993).

Herefter opgjordes i cirkatal antallet af fremmede og antallet af danskere. Og ud fra aldersfordelingen i disse to grupper opgjordes endelig, hvad de hver især belastede samfundsøkonomien med på grundlag af de fundne deltal for de enkelte udgiftsposter.

På dette grundlag nåede Vig frem til en udgiftsfordeling, der viste, at de fremmede i 1995 – sandsynligvis - belastede budgetterne med de omtalte ca. 56 milliarder kroner.

Hvad indebærer modellen her i 2010?

Vi har spurgt Ebbe Vig, hvorledes en tilsvarende beregning vil se ud her i 2010. Han oplyser følgende:

Ved udgangen af 2009 er her ikke under 600.000 fremmede fra ikke-vestlige områder, når disse opgøres som summen af udenlandske statsborgere samt fremmede tildelt dansk statsborgerskab og disses børn og børnebørn.²⁾

Siden 1995 er antallet af etniske danskere således gået tilbage med ca. 7 promille pr. år³⁾ fra dengang ca. 5,0 mill.

Vi er med andre ord kun 4,5 mill. etniske danskere ved udgangen af 2009. Danmarks indbyggertal opgøres ikke desto mindre i dag til ca. 5,5 mill.

Regner vi ud fra den i 1995-beregningen anvendte proportionalitet mellem antal og udgifter, skal de dengang ca. 56 mia. kr. altså ganges med rundt regnet 3, da der er ca. tre gange flere fremmede.

Men lad os prøve at komme tættere på det aktuelle billede. Det offentlige budget i dag har en større samlet total driftsudgiftssum og derfor også langt højere udgifter på velfærdsposterne. Se om den funktionelle udgiftsopdeling i dag i Danmarks Statistiks Statistikbank, klassifikationen af offentlige udgifter efter funktion og tid.⁴⁾

- Det bemærkes i øvrigt i relation til denne tabel, at post nr. 10 (Social beskyttelse) viser en stigning på mere end 102 mia. kr. (29,5%) og post 7 (Sundhedsvæsen) en stigning på mere end 38 mia. kr. (35,6%) på blot 5 år.

Af spredte enkeltteksempler, der belyser de aktuelle fremmedudgifter, kan nævnes: I Århus modtog knap 1/3 af alle ikke-vestlige 40-64 årige kvinder førtids- eller socialpension i 2008 – svarende til 32,1 % (Jyllands-Posten 21/2 2009 <http://jp.dk/indland/aar/politik/article1609891.ece>). På landsplan var antallet førtidspensionister blandt indvandrere i 2008 blevet knap tredoblet på 10 år (Berlingske Tidende 2/4 2008 <http://www.berlingske.dk/danmark/indvandrere-stormer-paa-foertidspension>). I Gellerup Planen er

80 pct. af indbyggerne på overførselsindkomst (Aarhus.dk 16/10 2009 <http://www.aarhus.dk/default.asp?id=1278&AjrDcmntId=13432>). Antallet af indvandrere på førtidspension i Århus steg med 99,7 % på fem år (JP Aarhus 21/2 2009 <http://jp.dk/indland/aar/politik/article1609891.ece>).

Dels som følge af aldersfordelingen og arbejdsmarkedstilknytningen (der er markant anderledes blandt fremmede fra ikke-vestlige lande end hos danskerne og andre fra vestlige lande), og *dels* som følge af et større individuelt forbrug blandt de fremmede ikke-vestlige beregnede Velfærdskommissionen i sin delrapport fra maj 2005, at de ikke-vestlige fremmede konsumerer 3,47 gange mere af velfærdsposterne i gennemsnit end danskerne gør i gennemsnit. Ikke-vestlige således koster 2,6 mill. kr. og danske 750.000 kr. over livsforløbet, hvilket giver overtungden for ikke-vestlige på $2,6/0,75 = 3,47$.

Vi kan herefter fordele udgifterne på de centrale velfærdsposter eller hele det offentlige budget efter følgende model, hvor x står for de fremmedes procentvise andel af velfærdsforbruget, og $1-x$ for danskeres og andre vestliges andel af velfærdsforbruget: $x/(1-x) * 0,89/0,11 = 3,47$, hvor 0,11 er fremmedandelen (nemlig 600.000 i forhold til 5,5 mill.). Forudsætter vi, at den af Velfærdskommissionen beregnede 3,47 "overtungde" er gældende, udgør de fremmedes procentvise andel af velfærdsforbruget (x) i 2010 30,0 procent af det offentlige samlede velfærdsposter eller $0,30 * 751,892$ mia. kr. = 225,6 mia. kr.

Ud fra de samlede offentlige driftsudgifter på 1.012.881 mia. i dag (2010), altså medregnet de poster, der ikke er velfærdsposter, kan udgifterne til de 600.000 ikke-vestlige indvandrere herefter beregnes til 303,8 mia. kr.⁵⁾

Til sammenligning konsumerer 600.000 gennemsnitsdanskere 65 mia.kr. på velfærdsbudgettet (iht. danskernes aldersfordeling og arbejdsmarkedstilknytning). Havde det stillet sig ligedan med de fremmede, havde vi haft 225,6 mia. minus 65 = 160,6 mia. til andre formål eller skattelettelser. F.eks. kunne danskerne have fået en skatteletelse på 29.200 kr. pr. år i gennemsnit (reelt meget mere pr. skatteyder, fordi børn og mange unge ikke betaler skat), hvis man havde sparet de 160,6 mia. kr. hvert år.

I 2009 indkrævedes ifølge Danmarks Statistiks statistikbank (under offentlige finanser) 800,457 mia. kr. i skat og afgifter. I 2010 skulle skatterne altså nød-

vendigvis have været hævet, hvis der skal være balance i forhold til de planlagte udgifter i på 1.012.881 mia. dette år.

Andre opgørelser?

Nogen sikker opgørelse af de samlede fremmedudgifter er aldrig foretaget fra officielt hold. Men i Økonomisk Oversigt fra december 1997 (s. 173 ff) opgjordes i Marianne Jelveds tid som økonomiminister flygtninges og indvandreres (negative) betydning for de offentlige finanser pr. 1995 til 10,3 milliarder.

Dansk Folkeparti udregnede i 1997 de dengang direkte opgørlige tal til ca. 30 milliarder. Denne udregning karakteriseredes af specialkonsulent Carsten Petersen i Danmarks Statistik i Jyllands-Posten 12/9 1997 som værende blevet til på et sagligt grundlag.

Velfærdskommissionen: *Indvandrere fra mindre udviklede lande modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor - svarende til en villa i whiskybæltet.*

I Velfærdskommissionens beretning fra marts 2005 *Fremtidens Velfærd og Globalisering* siges (s. 26):

"Indvandrere fra mindre udviklede lande modtager derimod mere fra de offentlige kasser, end de bidrager. Det skyldes, at de både har en lav erhvervsdeltagelse og som regel ikke forlader landet igen, inden de bliver gamle. De modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor.

...

Hvis man hypotetisk forestiller sig, at indvandringen fra disse lande fremover øges med 5.000 personer om året, ville finansieringsproblemet blive forværret. Stigningen ville svare til, at bundskatten permanent skulle sættes op med godt to procentenheder."

I Jyllands-Posten 30/3 10 oplyses ud fra en analyse foretaget af Nykredit, at omkostningen ved indvandreernes markant mindre tilstedeværelse på arbejdsmarkedet i dag svarer til 24 milliarder om året.

Perspektivet

I Berlingerens den 29/3 10 oplyser MF Eyvind Vesselbo, at det hul i udlændingeloven, Regeringen og Dansk Folkeparti lukkede med indførelse af 24-årsreglen, nu omgås på den måde, at indvandrere i stedet kommer under påskud af, at de er "studerende". Der blev givet opholdstilladelser til 370.198 personer i årene fra 2002 til 2009 oplyser han – næsten 100.000 flere end i hele Nyrups regeringsperiode fra 1993-2001, skriver han.

Den Danske Forenings kommentar

Det ville være betryggende, hvis der kunne påvises fejl i Ebbe Vigs udregninger.

Vi opfordrer alle, der måtte kunne korrigerer dem, til at indsende deres indvendinger!

Under alle omstændigheder ligger det imidlertid fast, at vort velfærdssystem er indrettet ud fra andre forudsætninger mht. befolkningens sammensætning end dem, der er realistiske ud fra den indvandring fra ikke-vestlige lande, som har fundet sted. Den danske velfærdsordning vil allerede af den grund ikke kunne opretholdes.

Den Danske Forening er på denne baggrund ude af stand til at fatte, hvorfor der vedblivende er så lidt forståelse for, hvorledes indvandrere fra disse områder under alle påskud presser sig ind Danmark, uden at det søges effektivt forhindret, og hvorfor skiftende regeringer ligefrem sætter ind på at få dem bosat varigt her.

"Realiteten i dagens situation er, at de driftigste elementer fra alle mulige lande maser sig ind i Danmark i en tilsyneladende endeløs strøm. Og politikerne har valgt at varetage disse menneskers interesser ikke blot på bekostning af andre og mere nødlidende fremmede, der er blevet hjemme, men også på bekostning af danskere, som ikke har tilsvarende personlige ressourcer og pågående lobbygrupper til at sikre sig bevågenhed."

Ole Hasselbalch, Jyllands-Posten 3/12 1992

Noter

1) De i 1995-beregningen oplyste 603 mia. kr. i samlede offentlige driftsudgifter i 1995 er af DS rettet til 607 i de seneste udgivelser.

2) Det officielle antal "indvandrere" og "efterkommere" pr. ultimo 2009 er 542.738. Men disse er opgjorte efter ikke-ankendte/ikke-brugbare begreber, hvor endog 2. generation efter indvandrerne fejlagtigt optælles, som var de danske statsborgere. En korrektion heraf byggende på statsborgeropgørelsen, antal naturalisationer siden 1979 og børnefødsler er forsøgt på privat basis senest i august 2008. Se <http://danmark.wordpress.com/2008/08/30/dugfrisk-opgørelse-antal-fremmede-indvandrere-netto-og-nettotilvæksten-sfa-af-de-naturaliseredes-foedsler-i-perioden-1-januar-1979-16-juni-2008/>. Den viser ikke under 600.000 ikke-vestlige indvandrere.

3) Den etnisk danske fertilitet oplyses ikke med ordentlige data fra officiel side. Det må skønnes, at danske kvinder allerhøjest føder 1,3 barn i gennemsnit. I regneeksemplet sættes etnisk danske kvinders fertilitet ikke desto mindre så højt som til 1,7 barn. Dette er godt 19 % for få børn til reproduktion ($2,1 \cdot (1 - 0,19) = 1,701$) over den fertile periode på ca. 30 år. Det giver altså med sammensat rentesregning et fald på 7 promille pr. år.

4) Se tabellen på side 6. Det bemærkes i øvrigt i relation til denne tabel, at post nr. 10 (Social beskyttelse) viser en stigning på mere end 102 mia. kr. (29,5%) og post 7 (Sundhedsvæsen) en stigning på mere end 38 mia. kr. (35,6%) på blot 5 år.

Ikke vestliges forbrug af velfærd i Danmark i 2010

Samlet driftsbudget 2010 1012.881 mia. kr.

Heraf velfærdsposternes sum 751.892 mia. kr

Ikke-vestlige	Ikke-vestliges andel	Ikke-vestliges 2)	Ikke-vestliges velfærds-
Antal	som decimalbrøk1)	velfærdsandel	forbrug i 2010 i mia. kr.
200000	0,036	0,116	87,1
500000	0,091	0,258	193,7
550000	0,100	0,278	209,2
575000	0,105	0,288	216,8
600000	0,110	0,300	225,7
625000	0,114	0,308	231,5
650000	0,118	0,317	238,7
675000	0,123	0,327	245,7
700000	0,127	0,336	252,6
725000	0,132	0,345	259,4
750000	0,136	0,354	266,1
775000	0,141	0,363	272,7
800000	0,145	0,371	279,2
825000	0,150	0,380	285,6
850000	0,155	0,388	291,8

Antal mennesker med personnummer og fastpæl pr. 1. januar 2010 i Danmark:

5,534,738.

1) F. eks. $200000/5534738 = 0,036$ eller 3.6 pct.

Ikke-vestliges overtyngde i forhold til forbruget af velfærd: 3.47 gange (= $2.6/0.75$) ifølge Velfærdskommissionens delrapport fra marts, 2005, side 26.

Statens samlede driftsbudget fremgår af det offentliges funktionelle udgiftsfordeling refereret under 'offentlige finanser' i Danmarks Statistiks Statistikbanken

2) Følgende ligning løses m.h.t. x: $x/(1-x) \cdot \text{andel danskere}/\text{andel ikke-vestlige} = 3.47$

F.eks. $x/(1-x) \cdot 0,89/0,11 = 3.47$ ensbetydende med $x = 0.300$

Ikke-vestliges velfærdsforbrugsandel, f.eks. $0,300 \cdot 751.892$ mia. kr. = 225.7 mia. kr.

Vestlige indvandrere betaler i gennemsnit mere i skatter, end de modtager i velfærd, så 225,7 og øvrige beløb i søjlen er underestimeret.

5) Vi kender ikke det nøjagtige antal ikke-vestlige indvandrere. Ud fra forskellige forudsætninger mht. antallet kan opstilles ovenstående tabel over udgifterne.

Kriminalitet, fertilitet og tilpasning

Den 15. januar 2005 kunne vi læse i Morgenavisen Jyllands-Posten:

“Socialarbejdere advarer om risiko for voldsom vækst i kriminalitet begået af unge med anden etnisk baggrund, når denne befolkningsgruppe i løbet af de næste fem år vokser med 20 pct.”

20 pct. på 5 år svarer til en vækst i den potentielt kriminelle ungdomsgruppe på 3,71 pct. pr. år. Så fra midten, måske

begyndelsen af 1990-erne til år 2000 må det have gået over al forventning med de fremmedes børnefødsler blandt anden- og tredjegerationsindvandrere – selvom vi både i 2004 og nu igen skal høre, at de tværtimod tilpasser sig det danske fertilitetsniveau.

Løgnen afvises af den simpleste logik: For at blive ældre skal man altså være født.

Ebbe Vig

Klassifikation af offentlige udgifter efter funktion og tid

Funktionelle offentlige udgiftsfordeling 2005-2010

	2005	2006	2007	2008	2009	2010
1-10 I alt	820199	836225	860574	901543	969911	1012881
1. Generelle offentlige tjenester	105452	106188	106816	115635	135258	135878
1.1 Udøvende og lovgivende organer, skatte- og finansvæsen, udenrigstjenesten	24157	27833	27757	37339	30962	36748
1.2 Økonomisk bistand til udlandet	15478	16215	16055	16616	17523	17108
1.3 Generelle tjenester	3629	2955	4403	3395	4719	3686
1.4 Grundforskning og F & U inden for offentlige tjenester	1919	2340	3334	2486	14819	14485
1.5 Generelle offentlige tjenester mv.	18200	18936	18496	20305	21955	23410
1.6 Transaktioner i forb. med offentlig gæld og overførsler af generel art	42069	37911	36771	35493	45281	40441
2. Forsvar	24015	25644	25627	23715	22979	24838
2.1 Militært forsvar mv.	23136	24824	24884	22881	22019	24049
2.2 Civilforsvar	879	820	744	835	960	790
3. Offentlig orden og sikkerhed	15796	16310	16878	18141	19745	18981
3.1 Politi	8244	8593	9035	9670	10470	10302
3.2 Brandvæsen	1426	1464	1524	1597	1666	1598
3.3 Domstole	2916	3192	3404	3650	4055	3622
3.4 Fængsler	2921	2795	2617	2923	3216	3143
6.1 Boligbyggeri	8577	9046	8286	8872	7974	7874
6.2 Boliger og offentlige faciliteter mv.	656	673	602	464	2092	578
7. Sundhedsvæsen	106781	114568	121453	129795	142786	144851
7.1 Medicinske produkter, apparater og udstyr	6752	6942	8715	8548	8572	8829
7.2 Ambulant behandling	16474	17534	19646	21341	22491	22802
7.3 Hospitalstjenester	81055	87491	88985	95119	106632	108020
7.4 F & U inden for sundhedsvæsen	971	931	331	241	26	424
7.5 Sundhedsvæsen mv.	1530	1670	3774	4545	5065	4777
8. Fritid, kultur og religion	24844	25430	26258	27744	27690	27373
8.1 Fritids- og sportstjenester	7349	7745	8004	8802	8286	8201
8.2 Kulturtjenester	10233	10684	10375	10922	11412	11065
8.3 Religiøse og andre organisationer	6531	6243	6924	7017	7076	7214
8.4 Fritid, kultur og religion mv.	731	758	955	1003	916	894
9. Undervisning	123365	124471	127971	133697	130599	139643
9.1 Folkeskole og lign.	53927	56200	58057	60990	65976	68870
9.2 Ungdomsuddannelsesniveau	24135	23392	25623	24580	26497	30586
9.3 Højere og videregående uddannelse	25401	25189	27482	32034	23865	25621
9.4 Undervisning uden for niveauplacering	15780	15420	13003	11818	9499	9927
9.5 Undervisning mv.	4122	4270	3807	4275	4762	4639
10. Social beskyttelse	346345	346868	357635	373816	419953	448417
10.1 Sygdom og invaliditet	69635	71671	78442	84161	100743	102957
10.2 Alderdom	108688	114105	119880	127425	128621	136810
10.3 Familie og børn	79574	82997	83950	87550	93514	97152
10.4 Arbejdsløshed	48925	41909	37348	35022	53101	66753
10.5 Bolig	10644	10789	10951	11403	11619	11469
10.6 Sociale ydelser i.a.n.	19773	15802	16972	18393	21901	22521
10.7 Social beskyttelse mv.	9105	9595	10093	9862	10455	10755

Læg mærke til, at post nr. 10 (Social beskyttelse) viser en stigning på mere end 102 mia. kr. (29,5%) og post 7 (Sundhedsvæsen) en stigning på mere end 38 mia. kr. (35,6%) på blot 5 år.

Allahs fortrop i Europa

Artikel i det tyske ugemagasin *Focus* tegner et billede af moskéer i Europa som arnesteder for islamisk fundamentalisme og docering af shariaen

Af Søren Jensen

Det tyske ugemagasin *Focus* beskriver i en yderst interessant artikel (5. udgave 2010), hvorledes islams avantgarde i Europa i det skjulte arbejder for en dagsorden, der skal omkalfatre Europa til et muslimsk kontinent. Artiklen med overskriften *Allahs fortrop i Europa* tegner et billede af moskéer i Europa som arnesteder for islamistisk fundamentalisme og docering af shariaen.

I den indvandrerunge London-forstad Leyton indvier den hvidskæggede 69-årige imam sheik Suhaib Hasan de forsamlede i, hvad koranen foreskriver. Han er ligeledes formand for det lokale muslimske sharia-råd, af hvilke der eksisterer 85 i Storbritannien. Intetsteds i Europa har politikerne efterkommet de muslimske mindretal så langt som i Storbritannien. Sharia-rådene dømmer efter muslimsk domspraksis, hvilket de facto er en blåstempling af parallelsamfundenes eksistens.

Focus-rapporteren har som den første tyske journalist fået lov til at få et indblik i livet i moskéen i Leyton, der ledes af den fra Pakistan stammende shariaekspert Suhaib Hasan. Hasan betegner det schweiziske forbud mod minareter som absurd og udtryk for islamofobi. *Focus*-journalisten bemærker dog diskret, at schweizernes modstand snarere er udtryk for en frygt for, at der prædikes ting i moskéerne, der ikke er i overensstemmelse med europæisk ret og tankegang.

Selv om Suhaib Hasan, der har levet i England siden 1976, siger, at han kun "præsiderer" over et råd, men ikke over en domstol, bruger han flere gange ordet dommer om sig selv. Rådet har dog muslimsk jurisdiktion inden for arve- og ægteskabsret. At sharia-lovgivningen er kvindeundertrykkende, hvor kvinder ikke har samme ret som mænd, giver Hasan flere eksempler på, så som hurtig skilsmisseret for mænd, mens muslimske kvinder skal have mandens accept

af en skilsmisse, ellers kan en skilsmisse trække ud i årevis. I tilfælde af skilsmisse har kvinden ikke krav på andel af familiens formue og værdier.

De muslimske råd har ikke kun myndighed på ovenstående områder, de kan også retlede muslimer i, hvad der ifølge koranen og haditherne er tilladt og forbudt. Ifølge Hasan må muslimske kvinder kun vise deres hænder og ansigt, alt andet skal være tildækket. Verdslig ret i Storbritannien bliver muslimer nødt til at følge, siger Hasan, men han anerkender ikke, at britisk lovgivning gælder for de der bosiddende muslimer. Tvetungethed! Dog siger han, at muslimsk ret står over europæisk, når det drejer sig om konvertitter – altså ikke til islam, men fra islam. "Det er et oprør mod Allah, som ifølge shariaen skal straffes med døden, med mindre den frafaldne muslim ombestemmer sig inden for tre uger."

Hasan giver flere eksempler på sin dogmatiske tankegang, eksempelvis må muslimske kvinder ikke arbejde i samme rum som en mand eller køre alene i bil. Offentlige transportmidler må derimod benyttes af muslimske kvinder. Udenomsægteskabelig seksuel samkvem mellem gifte skal ifølge Hasan straffes med døden, hvilket imidlertid langt fra eksekveres i alle muslimske stater.

Officiel støtte til fundamentalister

Problemet med den britiske regerings accept af muslimske råd er, at de ofte ledes af velorganiserede ortodokse, fundamentalistiske muslimer, og at såkaldte "kulturmuslimer" presses i armene på dem. Problemstillingen er i øvrigt den samme, hvad angår de organer, der hævder at være talerør for de muslimske mindretal i de europæiske lande. Oftest repræsenterer de ifølge den iranskfødte islamkritiker Maryam Namazie en religiøs ortodoks udlægning, som ikke er repræsentativ for flertallet af muslimer.

Dette modsiges dog til dels af tre undersøgelser. I en regeringsbestilt rapport kom det i 2008 frem, at hele 40% af muslimske studerende i Storbritannien ønskede shariaen indført. Indenrigsministeriet for delstaten Berlin kom efter en undersøgelse frem til, at hele

47% af Berlins muslimer foretrak at følge deres religiøse forskrifter end de i Forbundsdagen demokratisk vedtagne love. I Østrig viste en meningsmåling samme mønster, nemlig at omkring halvdelen af tyrkerne i Østrig gerne ville leve efter shariaens forskrifter.

Reformator uden forbundsfæller

Den i Damaskus fødte moderate islamforsker Bassam Tibi, der fra 1973 til 2009 var professor i internationale forhold ved universitetet i Göttingen, har også i skarpe vendinger vendt sig imod muslimske parallelorganer i Europa, hvilket ifølge ham skader integrationen. Tilbage i 1992 opfordrede Tibi til en reformation inden for islam, uden hvilken - ifølge Tibi - de i Europa bosatte muslimer ikke kan blive europæiserede. Interessant nok har Tibi stort set ikke fundet forbundsfæller for sit projekt i de muslimske miljøer i Europa. I Frankrig har kun to imaner erklæret sig enig med ham, i Tyskland ikke en eneste!

Shariaen er imidlertid ikke kun en lovbog, som man kender det fra Vesten, men et sammensurium af leveregler, strafferet, moralske og religiøse normer og standarder afledt af koran- og hadithkyndige lærte i det 8. og 9. århundrede. I shariaen findes alt fra anvisninger på personlig vask før bøn, korrekt beklædning, tilladte og ikke-tilladte fødevarer og disses indtagelse, til afstrafning af ægteskabsbrydere og tyve. Shariaen giver også anvisninger på ortodoks livsførelse med henblik på at føre den troende til Allah. Ifølge meningsmålinger fra Ægypten, Jordan og Palæstina ønsker flertallet af befolkningerne at leve i overensstemmelse med shariaens forskrifter.

Man må med rette frygte, at det er en dogmatisk udlægning af islam, der doceres i de fleste af de knap 10.000 moskéer i EU-landene og Schweiz. *Focus*-journalisten stiller også logisk nok spørgsmålet: "Hvorfor skal kommende imamer i Europa undervises i muslimsk jura med udgangspunkt i shariaen, koranen og haditherne, når kun nationale love vedtaget i de enkelte landes parlamenter ifølge forfatningerne er retsgyldige?"

Fortsættes nederst næste side

Bare en undskyldning...

Det er så let at undskylde. Det er også godt ind imellem. Andre gange er det derimod meget forkert. Især hvis der *intet* er at undskylde.

Af Ole Hasselbalch

”... Denne gang er det islam, der med de samme midler som kommunismen lægger en blytung kappe på den vestlige verden. ... Historien gentager sig tilsyneladende, blot med andet fortegn, og lige som under den kolde krig skal man igen kalde Vesten 'den frie verden'. Men denne gang er det den muslimske verdens zeloter, der er den frie verdens modstandere.”

Sådan slutter den franske filosof og gymnasielærer Robert Redeker et indlæg i avisen Le Figaro den 19. september 2006 med titlen ”*Hvordan skal den frie verden forholde sig til islamisternes trusler*”.

Han artikel er ingenlunde opsigtsvækkende. Det, han siger, er blevet sagt mange gange før. Men han blev – ligesom de danske Muhammed-tegnere – udvalgt af islamisterne som had-symbol. Had er godt til at opgejle masserne, det véd enhver med herskersyge.

Få dage efter artiklen var Redeker derfor på flugt fra rasende muslimer. Hans trykke og kendte hverdag på et fransk provingsgymnasium var slut, og han blev en flygtning i sit eget land. Ja,

tilværelsen blev et problem for hele hans familie. Han fik ikke engang lov til at begrave sin gamle far i fred.

Samtidig blev han et symbol på, hvordan de ”rettroende” forsøger at knægte ytringsfriheden og stoppe informationskanalerne til, så at sandheden om islam ikke kan komme frem og fæstne sig i den offentlige bevidsthed.

I bogen *Man må prøve at leve* fortæller han i dagbogsform om de rasende trusler mod ham og hans kære, om det at måtte leve i skjul, om de venstresnoede kolleger på gymnasiet, der (selvfølgelig) faldt ham i ryggen, om den manglende støtte fra offentligheden, om fagforeningen og politikere, der burde have vist bedre, men kiggede den anden vej.

Hvorfor sker sådan noget?

Det sker, fordi det *virker*. Redeker er naturligvis helt og aldeles ganske ligegyldig for de muslimske ledere, der satte forfølgelsen af ham i gang. Det, han skrev, var som sagt i sig selv heller ikke hverken nyt, sensationelt eller urigtigt.

Det er noget andet, de går efter. De går efter at statuere et eksempel til skræk og advarsel. I ly af skrækken og

den stilhed, denne avler, kan de så få gennemført det, de vil.

Over for den slags metoder virker kun fasthed. Fasthed til at sørge for, at sådan noget får den stik modsatte virkning.

Var Redekers indlæg blevet optrykt hver mandag i samtlige vestlige aviser, indtil forfølgelsen af ham holdt op, var den holdt op for længst.

Men sådan fungerer tingene ikke. Og det véd islamernes stratéger i det verdensfelttog, der nu er i gang mod os andre, udmærket. De véd også, at mange redaktører tværtimod blot gennem et let tryk på maven vil bringe sig selv i sikkerhed ved at sige noget, mullaherne gerne vil have. På den måde øges samtidig trykket på de resterende. Smart, ikke?

Sådan som Tøger Seidenfaden på Politiken ved et let tryk på sin fløjls mave fluksens udgød en undskyldning af sådan art, at repræsentanten for ”profetens efterkommere” oven i købet kaldte det en ”konstruktiv” dialog.

Robert Redeker, *Man må prøve at leve*, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2009 ISBN 978-87-92417-04-6

Fortsat fra forrige side

En af artiklens deloverskrifter lyder: ”Erobrer muslimerne Vesteuropa?” På denne side angives, at der – ifølge *Focus*' kilder – i 2010 lever mellem 21 og 23 millioner muslimer i EU-landene og Schweiz. I 1950 var tallet kun omtrent 800.000. Højest er antallet af muslimer i Frankrig, hvor procentdelen nu er over 10% med ca. 7 mio. I Tyskland skønnes der at være ca. 4 mio. muslimer, altså omkring 5% af befolkningen. Storbritannien huser EU's tredjestørste muslimske mindretal med 2,5 mio. eller omtrent 4% af befolkningen. Danmarks muslim-andel angives til 3,7% af befolkningen eller 210.000 i konkrete tal. Skræmmende tal især i lyset af fertilitetsraterne, som for stort set alle europæiske folkeslag er langt under fertilitetsreproduktionsraten, mens den for de muslimske indvandrere er klart over!

At problemet er vesteuropæisk illus-

treres i artiklen ved, at af de ni tidligere kommunistiske øst- og centraleuropæiske lande – nu EU-lande – er det kun Bulgarien pga. et stort tyrkisk mindretal (13%), der har en andel af muslimer på over 0,3%.

Den ungarske journalist og forfatter Karoly Loran har regnet ud, at muslimandelen i Marseilles og Rotterdam nu allerede er over 25%, mens omkring 10% af Londons, Paris' og Københavns befolkninger har muslimsk baggrund.

Artiklen i *Focus* indeholder også en interessant meningsmåling om muslimeres holdninger i Tyskland, Frankrig og Storbritannien. I Tyskland mener kun 19% af de adspurgte muslimer, at homoseksualitet er moralsk acceptabelt, tallet for Frankrig er 35%, mens ingen af de adspurgte muslimer i Storbritannien finder det moralsk acceptabelt. For de tre lande er den moralske accept af homoseksualitet i befolkningerne hhv. 68%, 78% og 58%.

At muslimer åbenbart er mest radikaliserede i Storbritannien, viser også spørgsmålet om sex mellem ugifte. I Storbritannien kan kun 3% af muslimerne acceptere dette, i Tyskland 27% og i Frankrig 48%. For de tre lande er tallene for befolkningen som helhed hhv. 82%, 88% og 90%.

Hvad angår tørklædets kvindeundertrykkende karakter, svarer kun 7% af muslimerne i Storbritannien bekræftende, af de tyske muslimer svarer 16% ja, mens 14% af de franske muslimer bekræfter dette. Tallene for befolkningerne i de tre lande er hhv. 31%, 60% og 53%.

Artiklen slutes af med konklusionen, at hvis muslimerne i Europa ikke opgiver sharia, jihad og missionering, så kan enhver tanke om integration godt opgives. Har man som borger i et europæisk land sat sig blot en lille smule ind i muslimsk kultur og tankegang, ved man, at det er en illusion.

Dagbladet Politikens vidsynede meninger og dialogbestrebelse ved tidligere lejligheder:

22/3 1935: Frankrig og Rusland har sluttet en ring omkring Tyskland og er uinteresserede i for-handlinger. Herved opnås det modsatte af det "kollektive sikkerhedssystem" som er det eneste, der kan frelse Europa.

22/5 1935: Hitler har i en tale sagt mange sande og fornuftige ord.

8/3 1936: Tysklands udenrigspolitiske linje er klar: Tyskland har taget sin nationale ligeberettigelse tilbage, givet afkald på revanche, tilbudt et traktatsystem og lovet genindtræden i Folkeforbundet.

28/4 1940: "Vi behøvede ikke nogen tysk hvidbog for at fortælle os, at det var vestmagternes holdning og handlinger, der satte begivenhederne i skred i Norden." Hvis den engelske modaktion (landgangen i Nordnorge) mod den tyske besættelse slår fejl, vil England for anden gang i en stor krig høste den lære, at "Churchill er en farlig mand".

14/7 1940 (leder om "Danmark og det nye Europa"): "Under en eller anden form kommer altså nu det økonomiske og politiske samarbejde mellem landene på det europæiske kontinent, og

forholdene medfører, at denne udvikling og formuleringen af den vil finde sted under Tysklands ledelse. På den måde virkeliggøres drømmen om 'Europas Forenede Stater'... Det er ikke længere muligt, at interessensætninger kan gøre sig gældende på kontinentet... Formen for den europæiske nyordning kender man endnu ikke. Den tyske presse er begyndt på indgående at beskæftige sig med problemet, idet den dog indtil videre synes at lægge hovedvægten på betragtninger over, hvorledes de enkelte staters tilpasning til den kommende europæiske 'solidaritet'... skal finde sted... Det er på forhånd givet, at Danmark... er rede til et loyalt og aktivt samarbejde i et Europa, hvor de urimelige told- og pasgrænser afløses af en planøkonomisk ordening."

8/8 1940: "Det er meget betydningsfulde opgaver, der er givet den nystiftede dansk-tyske forening at løse... Århundreders samliv, grænse mod grænse, har haft stærke vekselvirkninger mellem dansk og tysk samfundsliv, åndeligt og materielt. Kulturelt og videnskabeligt har vi gennem tiderne modtaget stærke impulser fra vor store, sydlige nabo, og økonomisk stod Tyskland som Danmarks næststørste kunde, i en lang årrække også som det land, hvor Danmark har gjort sine største køb. Der er således gammelt historisk grundlag for

det samarbejde, der nu søges yderligere fremmet. Vel har der også været tider, hvor der sloges blodige sår i de to nationers samliv, og som efterlod dybe misstemninger, men vi har kunnet finde hinanden i en fornyet samvirken, der udjævned gamle modsætninger, der ligger netop det stærkeste udtryk for, hvor stærkt de to lande naturligt drages mod hinanden."

10/6 1941(leder i anledning af de første sabotager): "Naturligvis drejer det sig om enkeltstående tilfælde. Langt den overvejende del af den danske befolkning har med et gammelt kulturfolks rolige værdighed nøje efterfulgt Kongens ord, og dette vil vedblive at være tilfældet... den har været udtryk for den stærke ansvarsbevidsthed, der er et karaktertræk hos den danske befolkning."

6/7 1942: Der kun er få uroelementer, som er uden tilstrækkelig forståelse af den risiko, deres handlinger indebærer, men disse få kan gøre uoprettelig skade. Politiken fremholder, at det ikke kan være tvivlsomt for nogen, hvilke værdier det er, der står på spil, og at det vil være meningsløst, ja urimeligt at sætte dem over styr.

27/12 1943: Sabotagen for "landsskadelig og forkastelig".

Sverige: Det skulle nødtigt hedde sig...

Aftonbladet offentliggjorde d. 26. april en liste over personer, som hævdes at styre underverdenen i Sverige.

Der var bare det problem, at de alle havde ikke-vestlig baggrund, og det er jo ikke så godt med den slags facts i Sverige. Derfor indsatte man en enkelt svensker ved navn Görgen Wass på listen. Han har ganske vist aldrig begået noget kriminelt. Men hvad gør det, når læserne bare ikke forledes til at tro, at underverdenen kun består af udlændinge!

Tilsyneladende har Aftonbladet oven i købet "glemt" udlændinge, som burde være på listen. Den for det politisk korrekte Sverige kedelige sandhed er, at underverdenen består af 100% udlændinge.

Kilde: www.friatider.se

Islam og islamisme - stadigvæk to alen ud af samme dårlige stykke

Hermed følger 2. del og sidste del af den tyske journalist og forfatter Michael Mannheimers essay om den kunstige og farlige skelnen mellem "islam" og "islamisme". Husk – siger Mannheim: Der findes fredelige og ordentlige muslimer men ingen fredelig og ordentlig islam. I nationalsocialismens Tyskland fandtes der også fredelige og ordentlige tyskere – men ingen fredelig og ordentlig nationalsocialisme.

Af Michael Mannheimer

Vestlige intellektuelle, der ikke har beskæftiget sig indgående og fagmæssigt med islam, begår med en analogislutning i reglen den fejl, at de overfører personlig grundviden om deres egen religion, kristendom til eksempel, på islam. Denne overføring vil på væsentlige punkter passe på de fleste store religioner med hensyn til fredssommelighed adfærd og forbud mod at dræbe andre. Men når det kommer an på islam, er opfattelsen i bund og grund forkert og i sidste ende skæbnesvanger. For islam er enestående med hensyn til sit krav om altomfattende politisk herredømme.

Magtens tredeling – en by i Saudi-Arabien

Muhammed var ikke kun religionsstifter men på én og samme tid statsmand, erobrer, dommer og iværksætter af talrige mord på sine kritikere. Muhammed var en profet, der førte talrige angrebskrige, foretog karavanerøverier, holdt slavinder for sin fornøjelses skyld og sit liv igennem nådesløst lod sine modstandere dræbe. Den udøvende, lovgivende og dømmende magt var helt og holdent hans, og en magtadskillelse som i de vestlige lande er derfor indtil i dag islam helt igennem fremmed. I princippet handlede Muhammed altså dengang overhovedet ikke spor anderledes end nutidens islamister, og helt i tråd hermed henviser de i forbindelse med deres terrorisme uigendriveligt til profeten og dennes egne terrorhandlinger.

Alligevel er den historiske sum af voldshandlinger fra "islamisters" side uden sammenligning mindre end summen af de voldshandlinger, der struktu-

relt igennem 1400 år dag ud og dag ind er begået af den "moderate" islam: Alene ofrene for de såkaldte "æresdrab", der så godt som udelukkende begås i de islamiske lande og i de vestlige lande alene begås af muslimer, overstiger med et FN-anslået tal på 5.000 døde pr. år langt de årlige antal ofre som følge af "islamistiske" terrorhandlinger. Hertil kommer ofrene for den daglige menneskeretsfjendtlige *sharia*-praksis (stening, hængning, piskning) tillige med de talrige selvmord, der løber på tvangsægteskabernes konto, sammen med andet lignende.

Helt i skyggen træder dødshallene som følge af islamiske terrorangreb i sammenligning med de ledsagende skader, der strukturemæssigt begås i den "moderate" islams navn som resultat af en middelalderligt barbarisk retsopfattelse (*sharia*), af en historisk enorm kvindediskrimination (kønsapartheid), af et stadigvæk vidt praktiseret slaveri, hvis omfang langt overstiger omfanget i vesten, samt af en forfølgelse af "vantrø" i de fleste islamiske lande.

Heri viser sig paradokset i den vestlige politik over for islam og "islamismen". Sidstnævnte bekæmpes især med henvisning til dens terrorhandlinger og de store dødstal på den konto. For uden disse døde havde verden vel næppe problemer med en islamisme, der kun adskiller sig ideologisk fra den angiveligt "fredelige" islam – omtrentligt i stil med den alevitiske trosvariant. Således støtter vesten den "moderate" islam ud fra den mening, at der fra den udgår en væsentligt ringere trussel mod menneskeliv. Men som det ses, forholder det sig stik omvendt.

Det eneste punkt, hvor islams dødsfore adskiller sig fra islamismens, er lydstyrken, myrderiet går i svang med. "Islamister" sigter efter størst mulig virkning i medierne af deres terrorangreb og foretrækker derfor de publikumsskabende bombe- og selvmordsattentater. I den "moderate" islam går myrderierne blot stille af. Islamiske medier viser ikke gerne de grusomme scener, der indgår i en stening, og viser heller ikke gerne, hvordan 14-årige pi-

ger klynges op i byggekraner, fordi de har forsyndet sig imod *shariaen*. Mens vestlige medier udførligt og gerne beretter om "islamisters" terrorangreb, så bringer de så godt som aldrig hverken billeder eller fjernsynsreportager fra for eksempel fredags-halshugningerne eller lemme-amputationerne i Riadh eller andre islamiske stater. Denne selektive og "politisk korrekte" reportageform i de vestlige medier er et afgørende bidrag til en forkvaklet forståelse i de vestlige lande, når det kommer an på at erkende den sande fare, islam og islamismen frembyder – og det så længe det kunstige i adskillelsen af disse to facetter i verdensreligionen islam ikke bliver gennemskuet. Hvis det alene drejer sig om det blotte antal årlige døde, skulle vesten således ikke investere i islam men i islamismen. Paradoksalt nok er det stik modsatte tilfældet.

Moderat? Ikke-moderat? Det angår ikke islam!

Afgrænsningen "islam" modsat "islamisme" er en vestlig tankekonstruktion, som koranstærke muslimer som hovedregel slet ikke kan tilslutte sig. Den tyrkiske avis *Hürriyet* citerer eksempelvis den tyrkiske premierminister Erdogan således, efter at denne kritiserede vestens forsøg på at anstille Tyrkiet som repræsentant for en "moderat" islam:

"Det er ikke godtageligt for os at tilslutte os en sådan definition. Tyrkiet har aldrig været et land, der har repræsenteret et sådant koncept. Derudover kan islam hverken indordnes som moderat eller ikke moderat."

I klar tale betyder det: Der findes hverken en moderat eller en ikke moderat islam. Basta! Man bør dog ikke begå den fejl at se islam på lige fod med muslimer. Der findes utvivlsomt mange fredelige muslimer. Men der findes netop ingen fredelig islam. De fleste muslimer er selv ofre for den islamiske terrorideologi, idet de (og især de muslimske kvinder) berøves deres allermest grundlæggende menneskerettigheder gennem *shariaen*. Og alle muslimer er gidsler for en religion, der straffer frafald fra islam med døden. Gernings-

mænd bliver de dog først, når de aktivt omsætter de islamiske normer: Det være sig som imamer, der profiterer fra deres gudelignende status i deres menighed. Det være sig som politikere, der omsætter shariaen i aktiv politik. Eller det være sig som terrorister, der dræber uskyldige mennesker og begrundet dette med deres religions eksisterende tilladelse til at måtte gøre det. På lignende måde sås det af Winston Churchill, der skrev således i en af sine bøger:

„Enkelte muslimer kan opvise storartede kvaliteter, men religionens indflydelse lammer den samfundsmæssige udvikling for dem, der tilslutter sig religionen. Der findes ingen mere bagstræberisk kraft i denne verden. Fjernt fra at være viet døden er muhamedanismen en militant og missionerende tro. Den har allerede spredt sig i Centralafrika og har med hvert enkelt skridt tiltrukket frygtløse krigere, og hvis ikke kristendommen havde hvilet trygt i videnskabens stærke arme – den videnskab, islam forgæves har bekæmpet – ville det moderne Europas civilisation måske falde på samme måde som det gamle Roms civilisation.”

Overvejelser som det at skelne mellem islam som system og enkelte muslimer som individer har i et historisk tilbageblik også gyldighed for den enkelte tysker under nationalsocialismens herredømme. I den tid fandtes der, hævet over enhver tvivl, talrige fredelige tyskere. Men der fandtes på intet tidspunkt en fredsommelig nationalsocialisme. Og hvad angår den enkelte tysker - hvor fredsommelig han end måtte have været: Når den nationalsocialistiske stat kaldte ham til fronten, måtte han parere ordre – eller lade sig stille op mod muren. Den enkelte ”fredelige” tysker kan meget vel have tilhørt et flertal over for aktive nazister. Men gennem sin passive eksistens har han mere eller mindre bevidst støttet funktionen og stabiliteten i det nationalsocialistiske system – akkurat som den enkelte ”fredelige” muslim mere eller mindre bevidst støtter islams system og dermed også ”islamismen”. I og med ingen af dem vender sig imod det system, de lever under, er de begge – den fredelige tysker og den fredelige muslim – begge ud fra en funktionsmæssig synsvinkel i lige mål skyld i eksistensen af de uretfærdige systemer, de tilhører, hvad enten de vil indse det eller ej.

Trods den kendsgerning, at fredelige

tyskere i nazitiden var i tydeligt flertal, delte man hverken dengang eller nu nationalsocialismen op i en ”moderat” fløj, hvor man havde de de fredelige tyskere for øje, og i en ”radikal-fundamentalistisk” fløj, hvor man sigtede til SA- og SS-terror samt Hitlers erobrerkrig. Når det kommer an på islam, falder de fleste politikere, intellektuelle og godlidende vesterlændinge derimod for denne fejlslutning og viser sig dermed som de bedste håndlangere for en angiveligt guddommelig totalitarisme, der siden sin begyndelse med succes har kunnet kamuflere sig som religion.

„Enkelte muslimer kan opvise storartede kvaliteter, men religionens indflydelse lammer den samfundsmæssige udvikling for dem, der tilslutter sig religionen. Der findes ingen mere bagstræberisk kraft i denne verden. Fjernt fra at være viet døden er muhamedanismen en militant og missionerende tro. Den har allerede spredt sig i Centralafrika og har med hvert enkelt skridt tiltrukket frygtløse krigere, og hvis ikke kristendommen havde hvilet trygt i videnskabens stærke arme – den videnskab, islam forgæves har bekæmpet – ville det moderne Europas civilisation måske falde på samme måde som det gamle Roms civilisation”, mente Winston Churchill.

Kritik af islam var altid yderst sundhedsskadelig

Siden Muhammeds dage er islamkritikere blevet truet med døden. Dette er i samklang med koranen, der i over 200 skriftsteder tildeler sine tilhængere den opgave at myrde ikke-muslimer. Muhammed beordrede personligt utallige mord på ubehagelige kritikere. Også kvinder som Asma ’bint Marwan, der i Mekka blev dræbt af ”profetens” leje-

mordere, mens hun ammede sit barn. En slavinde, Fartana, og hendes veninde (hvis navn ikke kendes) blev dræbt sammen med deres herre, Ibn Chantal. De havde formastet sig til at synge smædeviser om profeten.

Sådanne muhammedanske likvideringer påberåber alle islamiske lærde sig også i dag, når de udsteder deres dødsfatwaer – som f. eks. i Salaman Rushdies eller i Muhammedkarrikaturetegnernes tilfælde. Og de islamiske lejemordere behøver ikke frygte kritik fra deres religion – tværtimod: Den, der begår mord for Allah og Muhammed, nyder særlig anseelse i *umma*, de islamtroendes fællesskab. Også på dette punkt adskiller Muhammed sig fra alle andre grundlæggere af store verdensreligioner: Buddha og Jesus var pacifistiske indtil det selvfornægtende. I modsætning til dem var Muhammed en masse-morder, der i talrige tilfælde personligt forårsagede og arrangerede mord på tusindvis af mennesker. Her kan mindes om den skæbne, der overgik jøderne af stammen Banu Kureiza: I året 627 e. v. t. lod Muhammed alle mænd af denne stamme halshugge. Ifølge visse kildeberetninger skal Muhammed personligt have været direkte delagtig. Ialt 700 mænd (andre kilder melder om mere end 1.000) blev ofre for denne islamiske nedslagtning. Kvinderne og børnene, der skulle overvære alt dette, blev sendt ud i slaveri. Forsyndelsen, som jøderne af stammen Bani Kureiza havde begået, var denne: De vægrede sig ved at efterkomme Muhammeds ordre om at konvertere til islam.

Sådanne oplysninger delagtiggøres de fleste muslimer slet ikke i af deres religiøse førere, og de har derfor næppe en anelse om deres religions sande ansigt endside om deres gudlignende tilbedte profet. Organiseringen af den islamiske viden kan sammenlignes med et løg: De ydre ringlag indeholder overvejende positive og troskyldige oplysninger, der kan accepteres af enhver – så som ”islam betyder fred”. Men jo dybere en troende beskæftiger sig med koranen og *hadith*, jo dybere han begiver sig ud i samtale med imamer, og jo mere islamkonform litteratur han læser om sin egen religion, desto mere erfarer han, hvad de egentlige mål for hans religion går ud på: *Jihad* mod de vantro og i sidste ende verdensherredømmet. Han kan tvivle og af og til endog fortvivle. Men jo oftere han overvinder tvivlen takket være imamers støtte, takket være

koranens vers og takket være Muhammeds udsagn om *jihad* – desto mere værdifuld bliver han for islam.

En sådan trinvis indføring i islam og dens sande indhold og mål i stil med skrælning af et løg minder helt om den måde, vidensformidling foregår på i hemmelige sammenslutninger og har én meget stor fordel: Loyalitetsproblemer kan blive blotlagt på et ufarligt forstadium, og personen, de angår, kan frasorteres eller neutraliseres.

De fleste muslimer kender kun deres religion på et begyndertrin. Størstedelen af verdens muslimske menigheder læser koranen på en mantra-agtig måde på et fremmed og svært forståeligt sprog, hvis indhold de ikke kan greje men er henvist til mundtlige forklaringer på fra deres stedlige imam. Dette har bl. a. at gøre med, at de fleste troende kun kender koranen på arabisk – profetens sprog og det sprog, koranen ifølge islamisk tro blev forkyndt for Muhammed på. Enhver oversættelse ville således ifølge gængs opfattelse fordeje det originale indhold af den arabiske kilde-tekst på urimelig vis og er da at sidestille med højforræderi mod Allahs oprindelige ord.

Koranoversættelser hører da til undtagelserne og bliver fortrinsvis kun accepteret i forbindelse med forklaring af islam over for ikke-muslimer – og med det formål at opnå disses omvendelse til ”fredens religion”.

Jo mere troende – desto mere terroristisk

Muslimer, der ikke kan forstå koranens indhold, er da langt mindre tilbøjelige til islamiske terrorangreb mod den verdens ”vantro” end de muslimer, der grundigt har studeret og annammet Allahs budskab i originaludgaven. Jo mere troende en muslim er, jo bedre han er bevandret i koranen og *hadith* (beretningerne om Muhammeds liv og virke), og jo højere hans uddannelses-trin er – desto sandsynligere er det, at der kan blive en terrorist ud af ham. Dette er det illusionsfri resultat af næsten alle internationale undersøgelser af signalementet for en terrorist.

Det minder derfor om selveste djævlens uddrivelse med hjælp fra Beelzebub, når de vestlige lande søger at bekæmpe terror ved hjælp af uddannelseskampagner iblandt medlemmerne af den islamiske *diaspora* (udtrykket, der bru-

ges om jødernes fordrivelse fra det nuværende Israel i det 2. årh. e. v. t. – red.). Vi skal nøje huske, at attentatmændene den 11. september var højtuddannede personer ligesom attentatmændene mod busserne og undergrundbanen i England den 7. juli 2005. Osama bin Laden er veluddannet ingeniør, og hans stedfortræder og nummer 2 i *Al-Quaida*, Aiman az-Zawahiri, er veluddannet læge af en veluddannet familie: Hans far var medicinprofessor i Cairo og hans grandonkel imam ved det betydningsfulde al-Azhar-universitet in Cairo.

Det samme gælder den tidligere prædikant ved Finsbury-moskeen i London, Abu Hamza, der i sine prædikener regelmæssigt giver muslimer denne opfordring:

„Udslet jøderne fra jordens overflade“, „nedslagt de vantro“ og „opret det verdensomspændende kalifat“.

Han er heller ingen dummerik men derimod højt uddannet. Anderledes er det heller ikke med Tariq Ramadan, muslimsk professor i filosofi ved universitetet i Geneve og vel en af de tve-tydigste skikkelser blandt de islamiske intellektuelle: Højt uddannet, velinformeret – og alligevel afviger han ikke en tøddel fra den ”verbale inspiration”, der i koranen kan hentes om personen Muhammed som forbillede rigtige handle- og tænke-måder i religiøs, statslig og privat henseende ...

Islamister – med og uden uddannelse

Listen kunne fortsættes endeløst. Eksemplerne viser dog dette: At bekæmpe islam og islamisme med uddannelsesinitiativer er en blindgyde. Dette gør alene ikke-uddannede islamister til uddannede islamister – og ikke, som håbet, til ”moderate” muslimer – hvorved det internationale islamiske trussel-scenarie vokser enormt. Det betyder selv sagt ikke, at muslimer skal holdes borte fra uddannelse. Det gør islam allerede selv og behøver dertil ingen vestlig medvirken. Hvad angår islamisk uddannelsespolitik, bliver de islamiske lande endog dadlet af FN for deres tilbagestående internationalt set: I en sortbog fra 2003 bebrejdes de deres mangelfulde uddannelse og afvisning af fremskridtsvenlighed på alle felter. Som årsag nævnes i rapporten en ”stivnet religion”. Islamforskeren Hans-Peter Raddatz bemærker i en artikel i avisen *Rheinischer Merkur* følgende om undersøgelsen:

”Overfor den ikke-islamiske verden

har der åbnet sig en dramatisk videnskløft, der kan føres tilbage til en trosafhængig indskrænkning af friheden til uddannelse samt til en tiltagende kvindeundertrykkelse. Derved viser man sig kronisk ude af stand til selvkritik, der trængende forudsætter en åbning af islam.”

Hvordan er bundlinjen?

„Islamisme“ og „islam“ er én og samme sag og adskiller sig kun fra hinanden ved den hastighed, hvormed de tilstræber hovedmålet for deres religion – islams verdensherredømme. „Islamismen“ er alene den mere radikale og utålmodige tvillingebroder til den ”moderate” islam og eksisterer allerede siden religionens begyndelse i Mekka i form af Muhammeds befalinger om mord på sine kritikere. Allerede dengang forstod Muhammed det på mesterlig vis at narre sine omgivelser ved – alt efter situationen – at at iføre sig snart fredelige, snart krigeriske gevandter.

Denne guddommeligt begrundede totalitarisme med krav om verdensherredømme nedfældet i koranen må bekæmpes med samme beslutsomhed og ubøjelige vilje, hvormed Churchill modsatte sig sin tids største trussel: Adolf Hitler og den nationalsocialistiske totalitarisme.

Men hovedkampen må blive af ideologisk natur. Den vil blive et tænknings slag mellem det oplyste vesten og tilhængerne af et religiøst-totalitært og gudeligt herredømme, hvor fri tankeudveksling, tale- og meningsfrihed, lighed mellem kønnene, accept af menneskelivets seksuelle specialiteter (hetero-, bi-, homo-, transseksualitet m. v) er lige så utænkelig som individets frihed til selvstændigt og tvangsfrit at vælge egen religiøs overbevisning – hvilket omfatter frihed for enhver religion.

Først denne kamp mellem islam som den for tiden mægtigste totalitære magt på den ene side og det oplyste vesten på den anden side vil på kort og længere sigt afgøre, hvilken retning vor planet skal bevæge sig i.

Sat på spidsen kan det siges: Civilisationernes sammenstød vil arte sig som middelalderen sat op imod det moderne, mellem Muhammed og Kant. Det vil blive en kamp mellem tankeforbud og tankebud. Kampen er i fuld gang, og dens udfald er ikke givet.

Oversættelse: Keld Rasmussen

Verdens grundigste Koranoversættelse er tysk

Blev anbefalet af islamkenderen Mogens Glistrup

Mogens Glistrup, en af Danmarks fremmeste islamkendere, anbefalede den øjeblikkeligt og uforbeholdent: Den, der behøver en oversat koranudgave, skal anskaffe sig tyskeren Rudi Paret's meget ansete oversættelse, der første gang udkom i 1962 – hosstående ses et eksemplar af 7. oplag fra 1996.

Paret's oversættelse gælder for at være yderst præcis og metodisk men også indimellem noget besværlig at læse, ikke mindst for lægfolk. Paret lægger ikke skjul på det og bemærker i forordet:

„Oversættelsen ... skal holde sig til ordrækkefølgen og udtryksmåden i den arabiske tekst. I det hele taget viser den sig meget uensartet. Flydende formulerede steder veksler tilsyneladende

vilkårligt med passager, der lyder ubehjælpssomme og tilmed er vanskelige at forstå. Det må tages med i købet“.

Rudi Paret (1901-1983) studerede et årti teologi frem til midten af tyverne, hvorefter han kastede sig over arabisk-orientalske studier. Fra 1930 til sin pensionering i 1968 underviste han i semitiske sprog og islamkundskab ved universiteterne i Heidelberg, Bonn og Tübingen.

Under Anden Verdenskrig blev Paret i 1941, i en moden alder, indkaldt til tjeneste af den tyske værnemagt som arabisk tolk i Afrikakorpset. Under kampene i Nordafrika kom Rudi Paret i amerikansk krigsfangenskab og vendte først tilbage til universitetsgerningen i Tübingen i 1951.

Keld Rasmussen

”Højrefløjen” og det ”ekstreme”

Det er umuligt at lukke en avis op uden at høre om ”højrefløjen”. Hvad er det egentlig for noget? Hvornår hører man til dér?

Er det højrefløjen, der er ekstrem? Er det venstrefløjen? - Eller er det dem, der har ladet stå til, så at det har fået ekstreme følger?

Af Ole Hasselbalch

Aviser, tv og radio taler om en ”ekstrem højrefløj”. Det ligger i udtrykket, at det er noget, man skal holde sig fra.

Men det er ikke så let.

Da redaktøren for den meget læste blog Uriasposten på internettet, Kim Møller, blev overfaldet i anledning af, at han dækkede en venstrestrem demonstration i Århus i februar 2010, blev han i EkstraBladet karakteriseret som ”højreradikal”.

Så havde vi jo lige forklaringen på hændelsen. Læserne kunne se den i det rette perspektiv.

Hvad læserne ikke fik at vide, var, at

”højreradikal” var han blevet, fordi hans blog på en ofte skarpsindig måde anholder tåbelighederne i vort gennemgående venstreorienterede presseunivers.

I mange år var det også således, at blot det at fremlægge et faktum om indvandringen, som ikke stemte med eliten's glansbilleder, automatisk placerede en som endog stærkt højreorienteret. Selvfølgelig at pege på et dokumenterbart problem på dette område og at omtale det i klarsprog er også stadig nok til, at man placeres ”yderliggående”.

F.eks. Søren Krarup har aldrig talt i sløret sprog. Derfor blev han hurtigt til ”den sorte præst”. Men stillede han andre spørgsmål end dem, politikerne for længst selv burde have stillet? Blev han ”sort”, fordi alt for mange havde vænnet sig af med at snakke om virkeligheden?

Og blev Den Danske Forening ikke kun ”højre-ekstremistisk” i kraft af de historier, pressen skabte med belæg i fantasimateriale fra den ”antiracistiske” venstrefløj?

Når samme skæbne ikke overgik f.eks. socialdemokraten Vibeke Storm Rasmussen, som i midten af 1980-erne sagde nøjagtig det samme som foreningen, skyldes det vel nærmest, at hun simpelt han gav op.

For de, der ikke bøjede nakken, var - og er - der stort set ingen grænser for, hvad man kan blive udsat for. Man er nemlig så ”ekstremt højrenationalistisk” og dermed frit bytte. For Den Danske Forenings vedkommende blev et kæmpemæssigt arbejde med at samle og publicere fortiet, men højrelevant materiale, som burde have været bragt af pressen, påskønnet af samme med en

hetz, hvis sidestykke vistnok ikke er set i nyere tid.

Foreningen troede i slutningen af 1980-erne - naivt - at det blot drejede sig om at få disse oplysninger frem til politikerne, som så - naturligvis - ville tage bestik af dem. Et væld af relevante informationer blev derfor videresendt til regeringen. Havde ministrene læst, hvad der stod i forsendelserne, og handlet derefter, kunne meget have set anderledes ud i dag. Men de var revnende lige-glade. Svarede kun med ikke-svar eller slet ikke.

Sådan var det politiske "klima" gennemgående blandt alle "ikke-ekstreme" politikere.

Lad os bare bore lidt i det:

Birthe Rønn Hornbech mente, at "*Den danske Forening ... har lavet et helt urealistisk regnestykke, der hævder, at flygtninge koster Danmark 10-12 milliarder kr. om året. Vores tal viser, at det tal er alt for højt*" (Berlingske Tidende 24/9 1989). "*De tal, som Den Danske Forening kører frem med, er helt uansvarlige og uetiske. Det er også utiltalende at gøre befolkningsgrupper op i penge. Det vil jeg ikke være med til*" (Information 19/1 1990).

Få år efter blev en radikal, men åbentbart ikke uetisk økonomiminister - Marianne Jelved - tvunget til at regne efter og nåede til et stærkt nedskåret tal på ca. 30 milliarder (dengang). I dag er regningen antagelig godt over 100 milliarder, hvis man tager det hele med. Hvem talte om uansvarlighed og uetisk adfærd?

Uffe Ellemann, bagatelliserede udsigten til det multietniske samfund: "*Jeg tror ikke, at der er mange - om nogen overhovedet - som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund. Jeg ønsker det ikke. Men ved at oppiske et kunstigt og overdrevent skræmmebillede kan man medvirke til at oppiske en frygt og lukkethed over for andre, som dybest set rummer en større trussel mod danskheden end påvirkninger udefra*" (Berlingeren 4/8 1985).

Statsminister Poul Schlüter forsikrede, at vi ikke ville blive "oversvømmet" af den halve million mennesker udefra, der siden årtusindeskiftet kan aflæses i tallene (Berlingeren 4/8 1985). Birte Weiss forsikrede, at det ville være billigere at integrere flygtningene end at

huse dem i lejre med henblik på senere hjemsendelse (Ekstrabladet 23/4 1994). Den radikale Bjørn Elmqvist så intet problem, fordi indvandrernes børn jo blev "*født som danskere*" (Jyllands-Posten 1/12 1994). Og samme partis Elisabeth Arnold mente i Jyllands-Posten 10/10 1993, at "*et par hundrede familiesammenførte indvandrere*" om året ikke kunne true det danske samfund.

Spændende synspunkter ikke? Især hvis man sammenholder dem med, hvad der er sket siden da.

Jovist, den fik ikke for lidt. Optimistiske gætterier, fup og fidus. Strømme af glimmerplatheder, vrøvl og regulære, saftdrivende løgne hældtes ud over offentligheden i et massivt misbrug af den autoritet, politikerne fra de gamle partier nød, og som dækkede over en fuldstændig mangel på vilje til at sætte sig ind i tingene.

Men intet af dette var "ekstremt" ...

For at være så lidt ekstrem som muligt sattes der i øvrigt også nærmest en ære i at forkaste dokumenterede faktaoplysninger under former, der gav mulighed for at "tage afstand" fra den "ekstreme højrefløj". Forfatteren af nærværende har f.eks. egenhændigt hentet demografiske oplysninger og prognoser på FN's informationskontor blot for derefter at få dem afvist som noget, intet "anstændigt" menneske burde sætte sig ind i.

Igen: Hvem opførte sig ekstremt?

Var det i det hele taget ikke ret ekstremt, at politikere gik i selvsving med en presse, som groft tilsidesatte sin opgave, for med dette solide afsæt at forsvinde ret op i den blå luft?

Var det ekstremt at hente dem ned igen ved at skabe folkelig ballade? Målet for Den Danske Forening blev i konsekvens af virkelighedsfornegetelserne og forsøgene på at føre vælgerne bag lyset ikke at informere politikerne på Christiansborg om, hvordan det stod til. Det blev i stedet at synliggøre for almindelige mennesker, der var utrygge ved udviklingen, at de havde en retfærdig sag. At formulere de verbale redska-

Hvis du mener, at religion er opium for folket, så er du venstreorienteret. Men hvis du mener, at islam er opium for folket, så er du højreorienteret - og ekstrem..

ber til at sætte de påstået ikke-ekstreme vanvidspolitikere stolen for døren. Det var f.eks. dengang ordet "pladderhumanisme" dukkede op. Opfinderen var i øvrigt fhv. chefredaktør på Ekstrabladet, Victor Andreassen, og stedet var et sommermøde i foreningen.

Var det ekstremt at ændre den politiske dagsorden på den måde?

Tilbage stod efter nogle år den politiske og kulturelle ikke-ekstreme elite med håret i postkassen. - Samt en presse hvis medarbejdere ud fra en fortid på Journalisthøjskolen helt havde tilpasset sig den forestilling, at det var god tone at placere sig på den yderste venstrefløj. Ud fra denne vinkling befandt almindelige mennesker sig naturligvis på den yderste højrefløj. At den ene efter den anden af de gamle socialdemokrater og andre med øjne i hovedet også endte dér, spillede ikke nogen større rolle.

Hvis tingene skal bringes videre, må udgangspunktet være en accept af, at kendsgerninger nu engang ikke kan være hverken ekstreme, højreorienterede, fremmedfjendske eller racistiske. Ting, der er dokumenterede, kan kun være kendsgerninger. Og den, der ikke vil bygge på dem, må regne med at løbe sig staver i livet.

Det er derimod ekstremt at forlange, der skal ses bort fra det, som eksisterer, og at kræve påtrængende spørgsmål, som må stilles herudfra, taget af dagsordenen.

Europas planlagte islamisering

Et essay af Michael Mannheimer

Eksempel: Danmark

Islamiseringen af Europa er i fuld gang. De fleste europæerne står hjælpeløse overfor denne udvikling. De er hverken informerede om islams virkelige væsen eller om baggrundene for islamisk politik på europæisk jord. Muslimerne er ikke kommet for at integrere sig i de europæiske samfund. Deres mål er at omkalfatre Europa til et område under islamisk herredømme, hvor kun shariaen - islams lov - på længere sigt skal herske.

Nedenstående dokumentation giver den nødvendige oplysning og er tilvejebragt i håbet om, at muslimernes erobringstilstand, og den støtte, den nyder fra store dele af den vestlige elite, vil møde tilstrækkelig modstand.

Dokumentationen bringes i følgende fire dele:

1. Del:

De politiske, ideologiske og religiøse baggrunde for Europas islamisering

2. Del:

Fakta om islamiseringen af Danmark

3. Del:

Første resumé om islamiseringen af Danmark

4. Del:

De vestlige bidragsydere til islamiseringen af Danmark

1. Del bringes i dette nummer. Resten i de to følgende udgaver af Danskeren.

"Takket være jeres demokratiske love vil vi besejre jer.
Takket være vore religiøse love vil vi herske over jer."
Imamen af Izmir (1)

1. Del:

De politiske, ideologiske og religiøse baggrunde for Europas islamisering

Venstrefløjens islamiseringsplan
- og dennes realisering til og med i dag.

Først i 1990'erne fremkom europaparlamentsmedlemmet for Bündnis 90/Die Grünen, **Daniel Cohn-Bendit**, en af venstrefløjens førende skikkelser, med følgende sigende udtalelse:

Vi, de grønne, må sørge for at hente så mange udlændinge til Tyskland som muligt. Når de er kommet til Tyskland, må vi kæmpe for deres stemmeret. Når vi har opnået det, vil vi råde over det fornødne antal stemmer til at ændre denne republik.

Også **Jürgen Trittin**, der under Schröders kanslerperiode (1998-2005) var minister for miljø, naturbeskyttelse og reaktorsikkerhed og fra oktober 2005 var minister for forbrugerbeskyttelse, ernæring og landbrug, har beholdt sin 68'er holdning til og med i dag.

En markant tysker.

Den tyske freelance-journalist, blogger og forlægger Michael Mannheimer har igennem de senere år opbygget et betydeligt ry, som en saglig og særdeles skarp islamkritiker. Flere anerkendte tyske intellektuelle, deriblandt Henryk. M. Bruder og Hans-Peter Raddatz, refererer ofte til Mannheimers og citerer hans mange essays og kommentarer. Mannheimers tilnavn i det tyske sprogområdes islamkritiske kredse er den deutschen Fjordman - en reference til nordmanden, der under synonymet Fjordman er kendt for både sin imponerende viden om utallige emner og sin klare, analytiske skrivestil.

Som kommentar til sit tidligere medlemsskab af det maoistiske *Kommunistischen Bund* (Det kommunistiske forbund, forkortet KB, hvis motto var: *Aldrig mere Tyskland*), sagde den tidligere BZ'er Trittin følgende:

Der(a) var ikke tale om ungdomssynder. Jeg tror, der er meget mere af det, som man stadig kan stå fast på i dag. (2)

I den forbindelse er Trittins syn på demokrati særdeles interessant. Det drejer sig nemlig - i flg Trittin - ikke så meget om organisering af parlamentariske flertal, men meget mere om at sætte sig på

"...dominerende mindretal og førerskabet på meningsområdet." (3)

Her gør en af Tysklands førende politikere(b) sig til talsmand for intet mindre end en postkommunistisk version af Lenins doktrin om proletariatets diktatur - den kommunistiske retfærdiggørelse af den årtier lange undertrykkelse af deres egne folk, som gennemførtes af et radikaliseret, veluddannet og frem for alt fast besluttet venstrefascistoidt mindretal.

Gennem beskrivelsen af denne til og med i dag så succesrige strategi, der handler om at tilkæmpe sig førerskabet på meningsområdet, har Trittin skitseret de reelle magtforhold langt mere klart, end det er lykkedes for diverse politologer at gøre med alenlange analyser. Ganske vidst har Europas konservative partier den parlamentariske magt. Men det førerskab på meningsområdet, som Trittin nævner, har siden slutningen af 2. Verdenskrig i overvejende grad befundet sig i hænderne på velorganiserede, overvejende venstreorienterede (stikord: det venstrefascistoidt me-

ningskartel) mindretal, der stadig ret uimodsagt afgør, hvad der er politisk korrekt, og hvad der ikke er.

Det kommer vi til at vende tilbage til flere gange.

Skuffede politikere søger et andet folk - hvordan en politisk satire for længst er blevet virkelighed.

Et andet af De Grønnes alfa-dyr, ty-skeren **Joschka Fischer**, den mangeårige formand for sit parti, tidl. tysk udenrigsminister - i sin ungdom en militant fjende af sit land, udøver af vold mod politiet, RAF-sympatisør (RAF = Rote Armee Fraktion) og en hader af det vestlige system(c) - blæste i det samme horn som sin partikammerat og kampfælle Cohn-Bendit. Fischer ("*jeg opdager mere og mere i hvor høj grad, jeg stadig er marxist*") afslørede i sin bog med den sigende titel *Risiko Deutschland* (1994) den politiske hensigt, der lå bag den massive indvandring. I *Die Welt* blev indholdet sammenfattende udlagt således:

"Tyskland må hegnes ind udefra og samtidig heterogeniseres, så at sige "fortyndes" indefra, gennem tilvandring." (4)

Rent ud sagt: Ideen om et vælgerbe- drag af historiske dimensioner var født, og blev derefter, ganske vidst snigende og stille men ikke desto mindre målret- tet, omsat til virkelighed. Mens der i 1960 levede omkring 600.000 muslimer i hele Europa, er tallet i dag over 30 millioner - og den største masseindvan- dring i menneskehedens historie fort- sætter uformindsket: Hvert eneste år kommer der omtrent endnu en million muslimske indvandrere til Europa.

a) Dermed menes der medlemskabet af KB

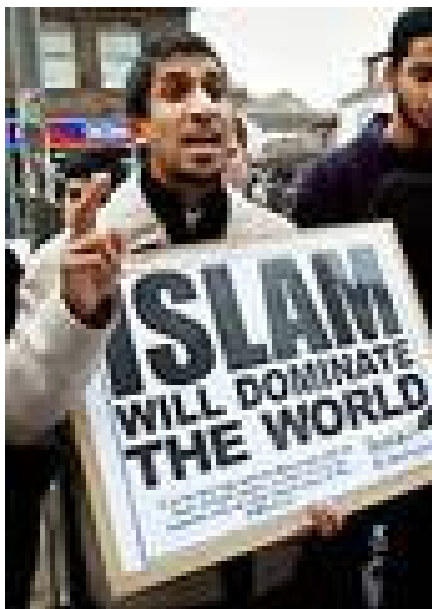
b) Trittin: "*Endnu har jeg aldrig sun- get med på nationalsangen, og det vil jeg heller ikke gøre som minister.*"

c) Fischer: "*I sin egen interesse burde man brænde disse landkort over Tysk- land én gang for alle*"

Det foregår helt legalt, som familie- sammenføringer, gennem asylregler eller ved at muslimerne anerkendes som politiske flygtninge fra deres muslimske hjemlande, hvori menneskerettigheder-

ne trædes under fode. Stadig flere af dem får blivende opholdsret og endog statsborgerskab i de europæiske lande, uden at de på nogen måde er kulturelt, uddannelsesmæssigt og arbejdsteknik rustede til at imødekomme det højtek- nologiske kontinentets krav.

Men de kommer ikke for at integrere sig. Det forbyder både deres tro(a) og deres religiøse førere, der for længst har organiseret sig og taget magten over muslimerne i Europa. Deres politiske hovedmål er at fuldende det, som deres religion, som Allah har befalet dem; at få overherredømmet over alle "vantro" i denne verden. Således står der i Koranen (b), sådan befalede deres profet, og sådan ønsker alle repræsentanter for muslimerne i alle de europæiske stater det. Og det uanset hvilket politisk parti de måtte tilhøre.

Verdensherredømmet er islams ho- vedmål.

Uanset om det er det tyrkisk-tyske medlem af Forbundsagen Vural Öger (c), den tidl. algeriske statschef Boume- diennes(d), den tidl. bosniske præsident Izetbegovic(e), den tidl. tyrkiske mini- sterpræsident Erbakan(f) eller præsiden- ten for Islamische Gemeinschaft in Deutschland (Det islamiske Fællesskab i Tyskland. red.) Ibrahim El-Zayat(g):

De kender (eller kendte - Boumediennes og Izetbegovic er døde. red) alle den islamiske opgave; at erobre verden, og de arbejder (eller arbejdede) alle af al kraft på dens realisering.

Kun de selvudnævnt "anstæn- dige" (Gutmenschen) og de venstreori- enterede eliter i vesten nægter hårdnak-

ket at anerkende islams stræben efter verdensherredømmet. For en sådan ind- rømmelse vil stride mod alle de godtro- endes og velmenendes verdensmotto, hvorfor det simpelthen ikke må være rigtigt, hvilket set gennem deres briller er ens betydende med, at det ikke kan være rigtigt. Men på trods af enhver virkelighedsfornægtelse er det islam fuldkommen uvedkommende, hvad ikke-muslimer måtte tænke om den. Det eneste der angår islam er, hvad musli- mer tænker om den. Vestlige forestillinger om moral og lignende størrelser rager - groft formuleret - islam en skid. Ikke kun Khomeini formulerede det utvetydigt:

"Verdensherredømmet er islams ende- mål" (5)

Dette bekræftes af alle kendere af islam. Den tysk-syriske orientalist og islamforsker Bassam Tibi skriver der- om:

"Overalt, hvor der lever muslimer, kræver islam ubetinget fortrinsret." (6)

Selv Kølns politipræsident - hvis em- bede ellers tilsiger stor tilbageholden- hed i sine formuleringer - slog i et fore- drag fast, at islam, grundet de åbne grænsers politik og muslimernes højere fødselsrate, vil have overtaget Tyskland i 2030. Da islams mål er verdensherre- dømmet ville denne udvikling føre til en blodig borgerkrig i Tyskland og Europa. (7)

Sådan ser hans kollega i Wien Alfred Ellinger, der er præsident for det østrig- ske forbund af kriminaletterforskere, også på det. I en kommentar til Europas situation i sammenhæng med islam skri- ver han:

a) Sura 3:118: "*Oh I troende, slut ikke venskaber med andre end jeres ligesin- dede.*"

Sura 5:51 : "*Oh I troende, tag hver- ken jøder eller kristne til venner.*"

b) Sura 48:28: "*Han er den, der har sendt sin udsending (Muhammed) med førerskabet og sandhedens religion, for at den skal sejre over alle andre religio- ner. Og Allahs vidnesbyrd derom er nok.*"

c) Öger, i den største tyrkiske avis Hürriyet: "*Det, som sultan Süleyman påbegyndte med belejringen af Wien i*

1683, vil vi virkelig gøre ved hjælp af vore livskraftige mænd og sunde kvinder."

d) "En dag vil millioner af mennesker forlade den sydlige halvkugle og trænge ind på den nordlige. De vil ikke komme som venner. For de vil komme for at erobre den. Og de vil erobre den, idet de befolker den nordlige halvkugle med deres børn. Vore kvinders maver vil skænke os sejren."

e) "Den islamiske bevægelse må gribe magten, så snart den er moralsk og tal-mæssigt stærk nok til at styrte den bestående ikke-islamiske magt og oprette en islamisk magt."

f) "Det er vort mål at kaste terningerne på det europæiske kontinent, at leve dér i ro og mag under de gældende love, indtil hele Europa måske en dag er islamisk."

g) "I dag er der 3 millioner muslimer i Tyskland. Vi (muslimer) former islams fremtid i dette vort land; Tyskland. Jeg anser det for muligt, at forbundskansleren i 2020 kan være en muslim, der er født i Tyskland. Med Allahs hjælp vil vi gøre det til vort muslimske paradys på jorden."

"En muslim har pligt til både at forsvare sit territorium mod angreb fra de vantro og til at undertrykke de vantro, indtil islam hersker over hele kloden. Jihad kan først ophøre, når alle mennesker enten har antaget islam som tro eller har underkastet sig dens herredømme. Islams grænse er verdens grænse." (8)

Også den som "Kalifen af Køln" latterliggjorte tyrker Metin Kaplan, anfører for den militante muslimske organisation "Kalifatstaten", jødehader, hader af Israel og anerkendt som asylansøger i Tyskland, forkyndte i talrige prædikener oprettelsen af "En islamisk Gudsstat i Tyskland." og islams snarlige verdensherredømme.(9)

I slutningen af 2008 forklarede den indisk fødte islamlærte T. K. Abdullah i et offentligt foredrag, der holdtes i Qatar, hvordan islam ville overtage verdensherredømmet, efter at kommunismen og kapitalismen havde spillet fallit. (10)

Selv Adolf Hitler, der kun havde mar-

ginalt kendskab til islam - og som sammen med Stormuftien af Jerusalem i fuld alvor overvejede oprettelsen af en tilintetgørelseslejr for jøderne i Palæstina - fattede instinktivt islams stræben efter verdensherredømmet meget bedre end de fleste dannede europæere gør i dag:

"Hvis vi var blevet muhammedanere, havde verden i dag tilhørt os!" (11)

Overalt arbejder muslimer på at overtage magten. Og hverken et angiveligt venstreorienteret eller grønt sindelag kan afholde dem fra det: Den muslimske politiker fra Bündnis 90/Die Grünen Nargess Eskandari-Grünberg udtalte sig i Uddannelses- og Integrationskommissionen på følgende måde, overfor en borger, der havde udtrykt bekymring for den store andel af udlændinge i den bydel Hausen i Frankfurt, hvor han bor:

"Indvandring er en kendsgerning i Frankfurt. Hvis det ikke passer Dem, må De tage et andet sted hen." (12)

Eskandari-Grünberg er født i Teheran i 1965, og flygtede i 1985 som politisk forfulgt fra Iran til Tyskland, hvor hun fik asyl.

Hvordan europæiske politikere med hjælp fra muslimske vælgere fører politik imod deres egne folk.

Muslimernes indflydelse på den europæiske politiske dagsorden og deres politiske magt er nu enorm. Man kan blot huske på Gerhard Schröders (citater: "Ja, jeg er marxist!") andet valg til Kansler, som han kun vandt med en forsvindende lille marginal. Med et truende valgnederlag i horisonten, spillede Schröder det tyrkiske kort og lovede, at han under sin kanslertid ville bane vejen uigenkaldeligt for det islamiske Tyrkiets indtræden i EU. Dette budskab var rettet mod de omtrent 600.000 muslimer med tysk statsborgerskab, hvoraf hovedparten var af tyrkisk afstamning.

Taktikken lykkedes. Takket være de tyrkisk-tyske vælgere vandt de rød-grønne den 22. oktober 2002 en så knap valgsejr, som næsten tænkes kan. Kun et forspring på 6027 stemmer betød at Schröder kunne fortsætte som Kansler i endnu en periode.(13)

Men det skete, hvad der normalt forties, mod tyskernes vilje, for uden de tyrkiske stemmer ville de rød-grønne have tabt valget til oppositionen med en marginal på mere end 1/2 million stemmer. Politik mod sit eget folk: Den opfordring, til at fortynde vælgermassen imod europæernes interesser, som Cohn-Bendit fremsatte, og som det venstreorienterede magtkartel har gjort alt for at fremme over hele Europa, har for længst vist sine resultater.

Forflyttelse af store befolkningsgrupper gennem indvandringspolitik er ikke nogen ny opfindelse. Som en ikke-militærisk *Endlösung* i allerede besatte eller erobrede områder har denne "bløde" model vist sig at være den på længere sigt mest effektive og holdbare måde, hvorpå man kan fortrænge den oprindelige befolkning.

Nordcypern er et eksempel på det. Siden Tyrkiet besatte området i 1974, har tilflytning af hundredetusinder af anatolske fastlandstyrkere dramatisk forskubbet forholdet mellem græske og tyrkiske Ø-Cyprioter til den tidl. tyrkiske minoritets fordel.

Det samme kan siges om Tibet: Dette autonome kæmperige på 1,2 mill. km² (til sammenligning er Tysklands areal på 350.000 km²) blev i 50'erne besat af det kommunistiske Kina. Siden da har kineserne sørget for, at millioner af kinesere tog til Tibet, hvor den oprindelige befolkning nu er reduceret til en minoritet i deres eget land.

Og i begge tilfælde gælder det, at tilvandringen styredes af den respektive besættelsesmagt og derfor hele tiden til fordel for besættelsesmagtens egen etniske gruppe.

Selvom Europa ikke er besat af nogen udefrakommende (stats)magt, befinder kontinentet sig i den største demografiske omvæltning i dets historie, hvor igennem nye, frem for alt muslimske tilvandrere løbende erstatter de oprindelige indbyggere.

Denne omvæltning styres af Europas egne politikere, og har for længst antaget en karakter, der står i modstrid med de oprindelige europæeres interesser og behov.

Disse politikere har hverken spurgt deres egne befolkninger om lov til at fremme en sådan udvikling, og ej heller tager de det tiltagende ubehag og den medfølgende modstand alvorligt, som de fleste oprindelige europæere udviser i lyset af denne masseindvandring, der i realiteten har ændret deres gamle Europa til ukendelighed og mange steder har gjort dem til fremmede i deres eget land.

Denne indvandringspolitik bærer alle tegn på en totalitær herskermentalitet hos Europas politiske eliter, og minder om de enorme folkeforflytninger, der fandt sted i Sovjetunionen og i det kommunistiske Kina under hhv. Stalin og Mao. Disse forflytninger blev jo også besluttet indenfor en snæver kreds af politikere og gennemførtes uden afspørgelse befolkningen.

Rent ud sagt: Hvad angår Europa, for så vidt det drejer sig om væsentlige politiske kernepunkter (indvandring, EU-udvidelse og tildeling af statsborgerskaber), har det venstre-grønne meningskompleks længe forholdt sig til deres egne folk, som var der tale om en udefra kommende besættelsesmagt. Da disse politikere, der er ansvarlige for masseindvandringen, ikke kunne vinde

deres oprindelige vælgeres gunst ved at overbevise dem, foranledigede de deres egne lande besat af millioner af mennesker med fremmed sprog, kultur og religion. Deres formål er - som i Kina og på Cypern - permanent at tage magten fra deres egne folk gennem "fortynding".

Dette er intet mindre end en anden form for etnisk udrensning - bare med modsat fortegn. Og den er ikke orkestreret af en udefra kommende besættelsesmagt, men derimod af et lille, hensynsløst og velorganiseret mindretal, der selv stammer fra den oprindelige befolkning, som de på længere sigt ønsker at udskifte med mennesker, fra hvem de forventer en større opbakning til deres politiske mål.

Den venstre-grønne *Masterplan* viser sig allerede at skabe de ønskede resultater. I Brussel, Mailand og Oslo er Muhammed allerede det navn, der hyppigst gives nyfødte drengebørn. I England var Jack traditionelt det mest forekommende mandlige navn. Men nu er Muhammed imidlertid også dér fremme i forreste række. Allerede i 2004 var 56% af børn og unge i Hollands storbyer udlændinge, deraf hovedparten muslimer.

I Schweiz forudser statistikker for år 2040 en muslimsk befolkningsandel på 76%, hvis ikke alpelandets indvandringspolitik ændres. Iflg. et østrigsk studie vil hver tredje skoleelev i Østrig i 2051 være muslim. Og en prognose fra 2006, udledt på baggrund af et studie, foretaget af Islamarkivet i Soest, forudser, at der i 2045 vil leve 51,72 millioner muslimer i Tyskland overfor en oprindelig befolkning på kun 45 millioner.

Førende repræsentanter for muslimerne regner derfor med 2045 som tidspunktet for en muslimsk magtovertagelse i det vigtigste europæiske land.

Oversættelse: Tomas Kierstein

Indvandringen fortsætter

Først kom de som gæstearbejdere. Derpå som flygtninge. Nu som studerende.

Kultursociolog og folketingsmedlem Eyvind Vesselbo har ved flere lejligheder påpeget uheldige tendenser i dansk fremmedpolitik. Således senest i en kronik i Berlingske Tidende 29/3 2010.

Vi bringer nogle centrale udpluk:

"Det helt centrale fokus i udlændingepolitikken og dermed debatten har været at fortælle den danske befolkning, at det alene er familiesammenføringerne og flygtningenes opholdstilladelser, der er et problem.

Derfor har det været yderst vigtigt ved hjælp af statistiske oplysninger at kunne vise, at antallet af familiesammenføringer er faldet, og at antallet af opholdstilladelser til flygtninge er faldet.

Man har bare glemt at fortælle befolkningen, at da man ved hjælp af lovgivningen fik bremsset antallet af familiesammenføringer fra f.eks. Pakistan, så

blev der åbnet for andre muligheder for at komme til Danmark, som hurtigt blev udnyttet.

For medens antallet af pakistanske familiesammenføringer faldt, så steg antallet af pakistanske, som ville til Danmark for at studere, pludselig meget kraftigt. Det samme var tilfældet for arbejdstilladelser i Danmark."

...

"Af de 370.148 personer, som fik opholdstilladelse i Danmark i perioden 2002 til 2009 var ca. 14 procent opholdstilladelser til familiesammenførte eller flygtninge. Disse 14 procent er blevet kontrolleret og godkendt efter alle kunstens regler.

De 86 procent andre, altså 318.358 personer, er ikke på samme måde blevet kontrolleret og godkendt. Så vi ved me-

get lidt om, hvem disse personer er, hvad deres baggrund er, og hvad de laver, medens de befinder sig i Danmark. Derfor kan de, der er kommet hertil, som studerende, være i Danmark uden at studere, og de, der er kommet hertil for at arbejde, kan være her uden at arbejde. En del af dem illegalt. Det er ikke en holdbar situation."

PVJ

Den sydafrikanske drøm

Det multietniske og multikulturelle samfund krakelerer bag facaden.

Af Søren Jensen

Det tredjestørste tysksprogede ugemagasinet *Focus* med et ugentligt oplagstal på omkring 580.000 solgte eksemplarer bringer i 6. udgave i 2010 en yderst interessant artikel under overskriften *Bristede drømme* om det sydafrikanske multikulturelle "regnbuesamfund".

Vanen tro leverer *Focus* en nøgtern, faktoorienteret og politisk ukorrekt artikel. *Focus* blev faktisk lanceret af Burda-Verlag i München i januar 1993 som modvægt til det i Hamburg baserede venstreliberale, politisk korrekte ugemagasin *Der Spiegel*.

Titelbilledet til artiklen viser en luksus-jernbanevogn med sorte passagerer, som sidder og hygger sig. I forgrunden ses en hvid dame, der læser i en bog. Ledsagende tekst til billedet lyder: "Det er ikke mere hudfarven, men pengene der afgør, om man kan tage luksustoget fra Kapstaden til Pretoria."

Den etniske sammensætning i det sydafrikanske samfund har siden overgangen til sort flertalsstyre i 1994 været under forandring. Den sydafrikanske befolkning er siden da vokset fra 40 mio. til 49 mio. i dag. Antallet af hvide er imidlertid faldet fra 12,8% af befolkningen til 9,1%. Tendensen til fortsat udvandring af hvide til især New Zealand, Australien og Canada synes at være forstærket de senere år pga. ukontrollabel kriminalitet, vold og økonomisk nedtur.

Stor var optimismen iblandt den sorte befolkning og de såkaldt progressive hvide i Sydafrika, da Nelson Mandela i 1990 blev løsladt, og da han i 1994 blev præsident for Sydafrika efter det første valg nogensinde, hvor alle myndige sorte kunne deltage. I det i 90'erne politiske korrekte Europa ville begejstringen ingen ende tage. Nelson Mandela blev udråbt til en sand Messias, der med sine ikke-volds paroler havde bragt knap 350 års apartheid-styre til fald. Nu skulle den multietniske og multikulturelle samfundstype bevise sin overlegenhed over for den reaktionære, indadvendte konservative tankegang.

Selv om Nelson Mandela advarede mod hævnaktioner og omvendt diskrimination og vitterligt havde en vision om en harmonisk multikulturel regnbuenation, hvor sorte, blandings-

racere, asiater og hvide skulle leve fredeligt side om side, viste udviklingen siden hen, at eksperimentet endte i et mareridt.

På overfladen fungerer det multietniske og multikulturelle sydafrikanske samfund tilsyneladende. I forretningslivet, på restauranterne og på fortovscaféerne blander racerne sig, men bag facaden er historien en helt anden. Stadig flere hvide søger væk, og endda i stigende antal end tidligere. Migrationsfirmaerne har gode tider og melder om en fordobling af antallet af ansatte inden for de seneste fem år.

De hvide emigrerer hovedsageligt pga. voksende økonomisk usikkerhed (årlig inflation på 11,5%), forfordeling af jobs i den offentlige sektor (en fjerdedel af nyansatte i den offentlige administration er politisk udnævnte og en tredjedel af kommunalbestyrelsesmedlemmerne kan end ikke læse og skrive - hos politiet er tallet nogenlunde det samme), kraftigt forringet offentlig service (infrastrukturen forfalder i stigende hast) og en enormt høj kriminalitet med over to millioner alvorlige forbrydelser om året.

Ifølge det *Sydafrikanske Institut for Raceforhold* har omkring en million hvide sydafrikanere forladt landet siden 1995. Mere end 10.000 hvide farme er siden 1994 blevet overfaldet, og omkring 1.600 hvide farmere er blevet myrdet. Ca. halvdelen af de farme, som den sydafrikanske regering har opkøbt til sorte bønder, ligger i dag brak eller producerer betydeligt mindre end under de tidligere hvide farmere.

Sundhedsvæsenet lider! Der mangler 4.000 læger og 25.000 sygeplejersker

med det resultat, at operationer må udskydes i adskillige måneder, og i nogle tilfælde i årevis. 10,5% af befolkningen er inficeret med HIV, og den generelle sundhedstilstand er på retur.

I skolevæsenet mangler der 30.000 lærere, og der er en udpræget mangel på ingeniører, mekanikere og piloter. Et paradoks i et land med en arbejdsløshed på 24,5%! Selv hvide sydafrikanske apartheidmodstandere erklærer deres skuffelse over udviklingen.

Den sydafrikanske økonomiske deroute illustreres nok bedst ved at sammenligne bruttonationalproduktet i 1994 ved overgangen til sort flertalsstyre med det tilsvarende i 2008. Dengang i 1994 lå bruttonationalproduktet på 5.600 US-dollar pr. indbygger. 14 år senere lå det på 3.100 US-dollar. Eneste positive lyspunkt ved økonomien er, at der er opstået en sort middelklasse på omtrent tre millioner siden apartheidens ophævelse.

Med den nuværende præsident Jacob Zuma, som har en panafrikansk marxistisk baggrund, tyder intet på, at den nedadgående spiral i Sydafrika kan brydes. VM i fodbold til sommer skal styret nok vide at udnytte til at prise det multietniske og multikulturelle samfund, men bag facaden krakelerer fundamentet. Sydafrika bliver langsomt men sikkert fattigere samt mere og mere ustabil år for år. Mandelas vision er slået fejl!

Dødsfald

Hans Peter Breed døde 17. marts. Han blev 91 år.

Hans var med fra starten, da Den Danske Forening blev stiftet i 1987, og han har igennem alle årene været en uvurderlig støtte for foreningen.

Sammen med sin kone, Marianne, som døde i 2004, var han altid på pletten, når der var brug for en hjælpende hånd.

Selv da helbredet begyndte at svigte, mødte han op til foreningens arrangementer.

Ligesom Marianne vil Hans blive husket og savnet af "de gamle" i foreningen.

Æret være hans minde.

HV

En europæisk helt: Vlad Dracula

Af Harry Vinter

I forrige nummer af Danskeren præsenterede vi Skanderbeg, som ikke blot blev kendt for sin tapperhed og dygtighed, men som tillige huskes for sin mildhed og vilje til at tilgive - en sand kristen stridsmand.

Denne gang præsenterer vi en mand, som vistnok ingen nogen sinde har mistænkt for mildhed. Han blev tvært imod kendt for sin store grusomhed, og han hørte på ingen måde til Guds bedste børn.

Til gengæld ydede han tyrkerne kraftig modstand på et tidspunkt, da der næsten ingen modstandskraft var tilbage i det kristne Europa. Serberne havde tabt det store slag på Solsortesletten (Kosovo) i 1389, og i 1453 indtog tyrkerne Konstantinopel (Istanbul).

Nu drømte tyrkerne om at indtage Wien, som de omtalte som "Guldæblet".

Vlad Dracula og Skanderbeg var samtidige, men har så vidt vides ikke mødt hinanden. Skanderbeg fødtes - vistnok - i 1405. Dracula i 1431.

Der er enkelte lighedspunkter imellem de to. Begge opholdt de sig i deres drengeår ved den tyrkiske sultans hof som pant på deres fædres loyalitet. Begge havde de brødre i samme situation, som tilsluttede sig tyrkerne, mens de selv hadede tyrkerne, og begge vendte de sig imod tyrkerne, da de fik chancen.

Vlad Draculas far, Vlad Dracul, var fyrste af Valakiet (den sydlige halvdel af nutidens Rumænien). Han var medlem af Drageordenen, som havde til formål at forsvare Europa imod tyrkerne. Han fik derfor navnet Dracul, som betyder drage. Sønnernes navne fik tilføjelsen -la, som er diminutiv. Dracula betyder således "Lille Drage".

Faderen blev imidlertid tvunget til at underkaste sig overmagten. Han lovede blandt andet at forsyne sultanens harem med unge drenge og sendte sine sønner til sultanens hof som pant på aftalen.

Ungarerne myrdede derpå faderen og indsatte Vladislav II i hans sted. Ham fik tyrkerne fjernet, hvorefter de indsatte den kun 17-årige Vlad Dracula.

Det holdt kun i to måneder. Så var Vladislav II tilbage, - hvorpå Vlad Dra-

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muslimernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, har vi tidligere præsenteret Karl Martell, Holger Danske og Skanderbeg.

cula flygtede til Moldavien, hvorfra han startede sin kamp imod tyrkerne.

Senere kom han til Ungarn, hvor han blev rådgiver for de-facto-kongen John Hunyadi.

I 1456 invaderede ungarene Serbien for at drive tyrkerne ud af landet. Samtidig invaderede Vlad Dracula med en styrke Valakiet, hvor Vladislav II i mellemtiden var gået i ledtog med tyrkerne.

Begge felttog blev en succes, skønt Hunyadi døde af sygdom under felttoget.

Vlad Dracula var nu herre over sin eget hjemland.

Vlad Dracula indledte derpå et sandt rædselsregimente, som nok bedst kan sammenlignes med Stalins regeringstid i Sovjetunionen.

Den herskende klasse af adelsmænd blev stort set udryddet. I dens sted indsatte han folk, han personligt stolede på, blandt andre en del frie bønder. Disse betroede folk kunne imidlertid heller ikke føle sig sikre, og blev også i vid udstrækning løbende elimineret.

Det berettes om Vlad Dracula, at han holdt af at indtage sin frokost omgivet af spiddede fjender.

Han tilstræbte herunder at koncentrere den økonomiske magt og få sat gang i økonomien - først og fremmest landbrugsproduktionen, for at styrke landet,

så det kunne blive i stand til at modstå den tyrkisk-muslimske aggression.

Vlad Draculas fremfærd var grusom og nådesløs. Hans foretrukne middel var spidning af modstandere på lange pæle, som han yndede af få arrangeret i geometriske mønstre - oftest i koncentriske ringe udenfor en by. Oftest blev ofrene spiddet med en pæl gennem anus og op gennem kroppen.

(Metoden blev for øvrigt også benyttet af svenskerne imod danske frihedskæmpere (snaphaner) under forsvenskningen af Skånelandene efter 1658).

Det var metoder han havde lært af tyrkerne under sit tvungne ophold ved sultanens hof. Men hans grusomhed var hæmmingsløs. På et tidspunkt blev 30.000 mennesker spiddet ved byen Brasov, da byen havde vist tegn på opsætsighed. Det var ikke uden grund, at han efterhånden fik tilnavnet "Spidderen".

I begyndelsen af sin regeringstid betalte Vlad Dracula tribut til tyrkerne for at holde dem hen. Men da udsendinge fra sultanen i 1459 mødte op for at forlange tribut på 10.000 dukater og 500 unge drenge. Da udsendingene nægtede at tage turbanerne af, beordrede Dracula turbanerne sømmet fast til deres hoveder, så de aldrig ville behøve at tage dem af igen. Udsendingene døde naturligvis.

Tyrkerne rykkede da ind i Valakiet for selv at bemægtige sig "deres" tribut.

Dracula svarede ved at indfange tyrkerne og spidde dem.

Sultanen forsøgte nu at lægge en fælde for Dracula. Han sendte Hamza Kastrioti - Skanderbegs svigefulde nevø (se forrige nummer af Danskeren) - med den opgave, at han skulle arrangere et diplomatisk møde med Dracula. Hamza skulle lokke eller tvinge Dracula til Konstantinopel. Med sig havde Hamza 1.000 ryttere.

Dracula fik efterretning om planen og lagde sin egen fælde. Han lagde et baghold for den "diplomatisk" mission. De fleste af tyrkerne blev skudt. De fleste af resten blev spiddet. Men Hamza undslap, og han vovede sig aldrig siden til Valakiet.

I vinteren 1461/62 iværksatte Dracula

et angreb vest for Serbien ned i Bulgarien. Under felttoget lykkedes det ham at indtage en fæstning ved at forklæde sig selv og nogle af sine folk som tyrkere. Han sendte den ungarske kong Hollos, søn af Hunyadi, et brev, hvori han berettede, at hans hær havde dræbt 23.884 i kamp, - foruden dem, som han havde brændt inde.

Sultan Mehmet II sendte nu en stor hær imod Valakiet. Dracula kunne ikke hamle op med den styrke og iværksatte derfor en guerillakrig.

Natten mellem den 16. og 17. juni udførte Vlad Dracula et af de mest berømte militærmanøvrer i Rumæniens historie. Forklædt som tyrkere trængte han med en skare af sine bedste mænd ind i tyrkernes hovedlejr for at dræbe sultanen.

Overrumplingen var total. 15.000 tyrkere mistede livet den nat, men sultanen undslap.

Under guerillakrigen kan Dracula siges at have benyttet biologisk krigsførelse, idet han sendte spedalske og andre syge mennesker i forklædning ind blandt de tyrkiske soldater.

Guerillakrigen udmarvede tyrkerne, som det imidlertid lykkedes at trænge frem til hovedstaden Tirgoviste. Her mødte der dem et frygteligt syn: 20.000 mennesker - de fleste tyrkiske fanger - spiddede på stager.

Sultanen var ikke sart, men det blev for meget for ham. Han overlod kommandoen til Vlads bror Radu og vendte selv tilbage til Konstantinopel.

Tyrkerne indsatte Radu som regent med støtte fra de mange adelige, som Vlad var faret så hårdt frem imod. Vlad kæmpede videre og vandt flere træfninger, men han havde til sidst ingen midler at betale sine folk med, og kunne ikke fortsætte kampen. Til sidst flygtede han til Ungarn.

Kong Corvinus havde modtaget økonomisk støtte fra både paven og flere europæiske fyrster for at han skulle kunne støtte Vlads kamp mod tyrkerne.

Pengene brugte han imidlertid på andre formål, så da Vlad henvendte sig, havde han opdigtede anklager om forræderi parat og indsatte Vlad i husarrest.

Vlad tilbragte 12 år som fange under forhold, som dog ikke var strengere, end at han indgik ægteskab med en kusine til Corvinus under fangenskab.

Radus pro-tyrkiske holdning blev et voksende problem for ungarene, og Kong Corvinus besluttede derfor omsider at støtte Vlads tilbagevenden til tronen i Valakiet.

I 1476 invaderede Vlad Valakiet med støtte fra ungarske tropper.

Men Vlads nye regeringstid blev kort. Da hjælpetropperne var vendt hjem, stod han tilbage med meget ringe støtte fra sine landsmænd. Dels foretrak mange at være underlagt tyrkerne frem for at være underlagt Dracula, dels havde mange sønner placeret som gidsler hos sultanen, og de var ikke meget for at risikere sønnernes liv.

Derfor stod Vlad Dracula tilbage med en styrke på få tusinde mænd, da tyrkerne atter rykkede frem.

Vlad Dracula faldt i kamp mod tyrkerne ved Bucharest i 1476 i en alder af 45 år. Hans hoved blev hugget af og sendt til Konstantinopel, hvor det blev udstillet som bevis på Vlad Draculas død.

Der er flere forskellige teorier om, hvor hans krop blev begravet.

Der findes samlinger af fortællinger om Vlad Dracula i både Øst- og Vesteuropa. Karakteristisk for fortællingerne i

Vesteuropa er, at de fokuserer på Draculas påståede grusomhed, hvorimod de østeuropæiske fortællinger fremhæver hans heltemod og retfærdighedssans. I hjemlandet Rumænien anses Vlad Dracula for national helt.

Rumænsk frimærke med nationalhelten Vlad Dracula

Forskellen hænger utvivlsomt sammen med forskellige holdninger til den politik, Dracula førte.

Det er måske denne forskel i opfattelse, der er årsag til, at navnet Dracula i Vesteuropa næsten udelukkende kendes på grund af den engelske Bram Stokers vampyrroman fra "Dracula" fra 1896 og de film, den har givet inspiration til.

Englænderne var bestemt ikke begejstrede for de baltiske folkeslags frigørelse fra tyrkerne i 1800-tallet, som englænderne frygtede ville give Rusland stor indflydelse i Østeuropa.

Bram Stokers roman har absolut intet med den historiske Dracula at gøre.

Den danske Dracula-kender Niels K Petersen giver denne vurdering: "Var Dracula virkelig så grusom, som hans fjender ville gøre ham til? Moderne historikere kommer til den konklusion, at han selv målt mod tidens standard for henrettelse og tortur, var en exceptionelt grusom hersker. På den anden side var det netop denne jernjustits og den tilsvarende voldsomme fremferd mod fjender, der sikrede den samfundsorden, Dracula søgte at opnå, og som holdt tyrkerne på afstand på et tidspunkt, hvor Dracula alene var det kristne Europas forkæmper mod tyrkerne."

Kilder:

http://en.allexperts.com/e/v/v1/vlad_iii_the_impaler.htm

http://en.wikipedia.org/wiki/Vlad_Dracula

<http://www.donlinke.com/drakula/vlad.htm>

<http://www.nielskpetersen.dk/vladtepes.php>

Valakiets beliggenhed mellem Ungarn og det Ottomanske Imperium

En modig kvinde giver islam tørt på

Af H. E. Jensen

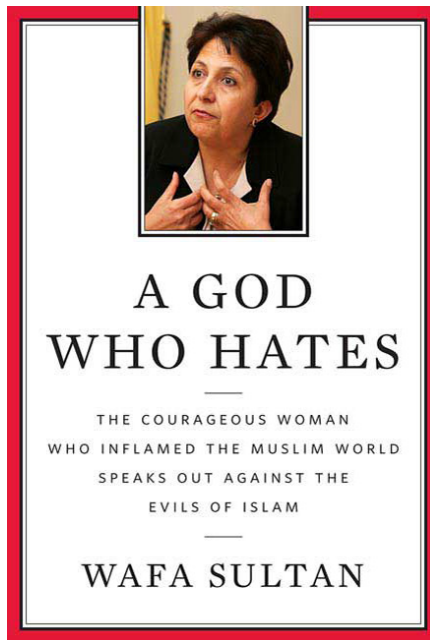
Bogen "En Gud, der hader" er skrevet af Wafa Sultan, en syrisk-amerikanske ex-muslim. En modig kvinde, som gang på gang hidser den muslimske verden op, taler ud om islams ondskab

At bryde med islam kræver et stort mod, eftersom der stadigvæk i dag er dødsstraf for at forlade islam. Det eneste gode biprodukt af muslimsk immigration til Vesten er, at det har givet en håndfuld tidligere muslimer muligheden for at offentliggøre deres historier om, hvorfor de har forladt islam. Titlen på en af disse fortællinger er "Leaving Islam: Frafaldne taler ud", redigeret af Ibn Warraq. En anden er "At forstå Muhammed" af den iranske ex-muslim Ali Sina, grundlæggeren af "Faith Freedom International".

I sit forfatterskab gør Wafa Sultan i vid udstrækning brug af sine egne personlige erfaringer såvel som af sine venners samt andre i hendes nærhed. Hun skriver især meget om de kvinder, der lever i en verden bestående af rystende brutalitet og undertrykkelse. På en meget overbevisende måde lykkes hun med at binde mange af disse problemer direkte til islamisk lære, med referencer helt tilbage til Muhammed, hans hustruer og følgeslagere. I stedet for at prøve at fortælle læseren, at alle disse brutale hændelser opstår på grund af fejltolkning af islam, beviser hun, at undertrykkelse og vold, er karakteristisk for de islamiske samfund og derfor repræsenterer den sande essens af islam!

I skarp kontrast til den selvudnævnte "reformvenlige" Irshad Manji, hvis viden om islamiske doktriner er ret begrænsede, beskriver Sultan for læseren, hvordan islam blev til i den arabiske ørken og stadigvæk er præget af dette faktum 1400 år senere. De krigstogter, Muhammad og hans følgesvende gennemførte i hans levetid – der drejer sig om mindst syvogtyve, hvis man skal tro på de gamle islamiske kilder – optager en ret så stor del af biografierne om ham. Det primære formål var at erhverve krigsbytte (så at kalde Muhammeds krigstogter for røvertogter, er nok tættere på sandheden – overs. Anm.). Samti-

digt ønskede Muhammed at påføre sine fjender så stor fysisk og psykisk skade som muligt for at fratage dem evnen til at forsvare sig i fremtiden.

Nedenfor følger en række centrale afsnit fra bogen:

Wafa Sultan, side 66:

"Som jeg ser det, kan man kun forstå, hvordan muslimer tænker og opfører sig ved at se på den krigs- og erobringsstrategi, der ligger dybt rodfæstet i den muslimske tankegang. Samtidig med at beduinerne frygtede overfald fra andre, så de det som et middel til selv at skaffe sig værdier ved at overfalde og plyndre andre. Denne tankegang blev kanoniseret under islam. Det er derfor, at muslimerne i det enogtyvende århundrede stadig frygter, at blive overfaldet af andre, men samtidigt hvert sekund af deres liv forbereder sig på at overfalde andre. Overfaldsfilosofien styrer simpelthen deres liv! Den styrer den måde, de opfører sig på, deres relationer og deres beslutninger. Da jeg udvandrede til Amerika, opdagede jeg ganske hurtigt, at amerikanerne ikke var særlig dygtige, når det gælder overfaldsstrategier. Men indvandrede muslimer kunne ikke opgive den måde at tænke på."

Om den islamiske "kultur af råben og skrækspredning" fastslår Wafa Sultan på side 69:

"Min erfaring er, at to muslimer ikke kan tale sammen, uden at deres samtale bliver til råben og skrigen inden for få minutter, især når de er uenige med hinanden. Og det kommer der aldrig noget godt ud af. Men hvis du taler rationelt med en muslim med en lav rolig stemme, vil han altid have svært ved at forstå dit synspunkt. Han tror simpelthen, du er løbet tør for argumenter. En muslim, der har ført en samtale med en anden person – muslimer eller ikke-muslimske – kan normalt ikke huske et eneste ord, den anden person har sagt, ligesom min mor ikke kunne huske et eneste ord af, hvad præsten i vores lokale moské havde sagt, når han afsluttede sin bøn."

Det er herre- og slavementaliteten, der dominerer de arabisk-islamiske samfund, både offentligt og privat. En person kan ofte være herre i ét forhold, men samtidigt slave i et andet.

En Gud som hader, side 158:

"Når du taler stille og roligt med en muslim, opfatter han dig som svag. Amerikanerne har et ordsprog: "Tal dæmpet og bær en stor kæp". Desværre kan det ikke anvendes, når man taler med muslimer. Her bliver man nødt til (indtil vi kan ændre på denne tankegang) at sige: »Råb højt og bær en stor kæp", ellers vil du blive opfattet som den svage part og taberen. Demokratiet kan ikke spredes i samfund som disse, før de mennesker, der bor der er blevet "omprogrammerede", for de kan ikke fungere, når de altid spiller rollen som herre eller slave."

En dybtgående mangel i den islamiske kultur er, at ingen ønsker at tage ansvaret for sin egen utilstrækkelighed eller fejl. Man skyder altid skylden på en anden eller lægger ansvaret fra sig og henviser til Guds vilje.

Der er heller ingen klar skelnen mellem sandhed og løgn, mellem ja og nej. Ting sker eller sker ikke "inshallah" (Allah vil) på grund af Allahs vilje, ikke fordi du tager et personligt ansvar for dem.

En Gud som hader, side 215:

“Aldrig i mit liv har jeg hørt eller læst om en muslimsk mand, der udtrykker følelser af skyld over noget, han har gjort. Ikke en gang i litteraturen. Folk føler sig skyldige, når de tager ansvar og erkender, at de har lavet en fejl. Men muslimer er ufejlbarlige: Den kendsgerning, at de er muslimer gør alle deres fejl undskyldelige. Et menneskes tilhørskab til islam defineres ikke ud fra hans handlinger og ansvar, men kun af det han reciterer i trosbekendelsen: »Jeg bevidner, at der er ingen anden gud end Allah, og at Muhammad er Guds sendebud.» Så længe han fortsætter med at gentage denne trosbekendelse, vil han fortsætte med at være muslim, og ingen forbrydelse, han begår mod andre kan fratage ham dette ”privilegium”. Saddam Hussein var en af de største tyranner i historien, men de fleste sunni-muslimer anser ham endnu i dag for at være en martyr. Ved hans begravelse, råbte de: “Til paradiset (kommer han), elsket af Gud.”

Islam udgør et ekstremt og helt unikt undertrykkende trossystem. Allerede i de allerførste dage af Islams historie, lænkede Muhammad lydigheden til sig selv med lydigheden til Allah.

En Gud som hader, side 159:

“Muhammed forstod, hvordan han skulle udnytte sin forbindelse med Allah til at styre befolkningen. I en hadith citeres Muhammed for at have sagt:” Enhver, der adlyder mig, adlyder Gud, og ham, der adlyder min emir adlyder mig. Enhver, der ikke adlyder mig, adlyder ikke Gud, og ham, der ikke adlyder min emir, adlyder ikke mig.” For at bekræfte dette, ”rullede” Muhammed endnu et vers – en ”åbenbaring” – ned fra bjerget. Det lyder som følger: ”Adlyd Allah og Hans udsending og magthaverne blandt jer.” (Koranen 4:59).

”Magthaverne blandt jer”, betyder, ifølge korantolkere ”Deres herskere”. For at sikre, at muslimerne ville adlyde deres herskere implicit og uden forbehold, fortalte Muhammad dem i en hadith: “Adlyd din emir, selv om han flår dig og tager din ejendom.” Da Muhammed frygtede, at nogle muslimer ville gøre oprør mod en sådan ubetinget lydighed, begrundede han nødvendigheden af denne lydighed ved at i en anden hadith forklare: ”Hvis en hersker fælder en dom efter dyb overvejelse og hans beslutning er den rigtige, bliver han belønnet to gange. Hvis han afsiger

dom efter dyb overvejelse og hans beslutning viser sig at være forkert, modtager han kun en enkelt belønning.”

Wafa Sultan sætter en imam til vægs på Al Jazeera TV i 2006

En Gud som hader, side 160-161:

“Aldrig i Islams historie har en muslimsk gejstlig protesteret mod handlinger foretaget af en muslimsk hersker, fordi den samlede opfattelse af, at lydighed mod den herskende, er en forlængelse af lydighed mod Allah og hans profet. Der er kun én undtagelse fra dette: En muslimsk præst fra én trosretning kan protestere mod handlinger foretaget af en hersker, som tilhører en anden retning.

Hvordan kan en muslim undslippe sin herskers magt over ham, når han er helt overbevist om nødvendigheden af at adlyde ham? Hvordan kan en muslim protestere mod denne lydighed, som repræsenterer underkastelsen til hans profet og dermed også til Allah? Svaret er enkelt. Han kan ikke!

Islam er et despotisk system. Det har været det siden starten, og er det fortsat i dag. Findes der nogen ting der viser en mere modbydelig form for slaveri mellem en magthaver og en befolkning end islam? Den styrende har ret til at plyndre og stjele fra sit folk, der ikke selv har ret til at protestere mod denne adfærd? Herskeren regerer ved guddommelig dekret, og hans undersåtter adlyder ham ved guddommelig dekret.” (Det er essensen af sharia, Wafa Sultan her beskriver)

Konklusion

Islam er totalitær i en sådan grad, at det er meget svært at fatte for udenforstående. Kritikere sammenligner ofte islam med andre totalitære ideologier som nazismen og kommunismen, hvilket på mange måder kan give en god fornemmelse af, hvad det drejer sig om. Men islam er endnu mere totalitær end disse politiske monstre. Hverken nazisterne eller kommunisterne forbød vin og øl, al billedkunst, alle skulpturer eller al musik. Jeg kan måske komme i tanke om andre trosretninger og grupper, som begrænser brugen af alkohol, men jeg kan ikke komme på nogen anden religiøs tro på denne planet, som har forbudt vin, billedkunst og de fleste former for musik på samme tid. Islam er unik i denne henseende.

Jeg har udviklet en ølhypotese om civilisation. Den fastslår, at ethvert samfund, der ikke nyder øl og vin, kan heller ikke producere god videnskab. Jeg siger dette 80% som en joke og 20% alvorligt. Før islam indtog Mellemøsten, producerede man flere videnskabelige fremskridt og det på et tidspunkt, hvor de gamle civilisationer var storforbrugere af øl og vin. Efter Islam har Mellemøsten ikke bidraget med den store forskerskare, og under de sidste mange år er tallet faldet til næsten nul. Den gode periode falder sammen med den periode, hvor der stadig var betydelige ikke-muslimske samfund og i forlængelse heraf eksisterede en betydelig produktion af vin i dette område. Den middelalderlige persiske videnskabsmand Omar Khayyam var en god matematiker, men en dårlig muslim, der elskede vin. De ottomanske tyrkere jagede stort set alt, hvad der var tilbage af vinkultur, væk fra denne region. I øvrigt har tyrkerne heller ikke bidraget med meget til videnskaben.

”En Gud som hader” er let at læse, men samtidig dybt foruroligende og spækket med eksempler fra hverdagen på, hvordan islamiske doktriner ødelægger livet for millioner af mennesker. Wafa Sultan’s bog giver os en ubehagelig indsigt i en kultur som ødelægger sine medlemmer. Den tegner et portræt af et samfund, hvor kvinder mishandles dagligt og knapt opfattes som menneskelige og derfor projekterer deres egne traumer på deres sønner, døtre og svi-gerdøtre. Dermed skabes en endeløs cyklus af psykisk og fysisk udnyttelse og fornedrelse.

Det er meget svært at se, hvordan denne onde cirkel kan brydes uden at forkaste islam totalt.

Den Danske Forening

Afholder offentligt møde i Århus med cand. mag., historiker og adjunkt

Morten Uhrskov Jensen

Foredraget tager udgangspunkt i Morten Uhrskov Jensens meget omtalte bog:

”Et delt folk”. Dansk udlændingepolitik 1983-2008

Og det finder sted

Tirsdag den 15. juni 2010 kl. 19.00-21.00 på

Hovedbiblioteket
Møllegade 1, Mølleparken
8000 Århus

Der er fri entré, og alle er velkomne!

Grundlovsmøde ved Århus

Lørdag den 5. juni kl. 14 afholder Den Danske Forening og Vederfølner grundlovsmøde på Borum Eshøj.

Talere er: Formand for Den Danske Forening Tomas Kierstein og Poul Vinther Jensen fra Den Danske Forening.

For bilister er der parkeringsplads på Eshøjvej

Fra Århus C går der bus til Eshøjvej.

Møde med Ayaan

Ayaan Hirsi Ali besøgte Danmark i slutningen af april - dels for at modtage Jyllands-Postens ytringsfrihedspris, dels for præsentere sin nye bog ”Nomaden”, som udkom på Gads Forlag, før den blev udgivet på engelsk.

”Islam er en voldelig livsstil”, fortalte Ayaan. ”Islam er fyldt med vold og opmuntrer til vold”. Selv risikerer hun som frafalden når som helst at blive myrdet, men vil hellere leve et farligt liv i frihed end et uværdigt liv som undertrykt under islam.

”Det er vigtigt at hjælpe muslimer med at få øjnene op for, at det er islam,

som holder deres samfund nede i underudvikling og fattigdom. De skal hjælpes til at indse, at der er en bedre måde at leve på. ”Jeg er ateist”, fortalte Ayaan, ”men mange muslimer kan ikke leve uden en religion at klynge sig til. Direkte henvendt til en præst i forsamlingen sagde hun: ”Tilbyd dem kristendommen. Giv dem et alternativ!”.

Ayaan advarer Vesten imod at give efter for muslimske krav, - f. eks. opførelse af moskeer. ”Det lyder som et uskyldigt ønske, men moskeerne er steder, hvorfra moderate muslimer bliver påduttet dårlig samvittighed, hvis de ikke følger koranens intolerante bud.”

”Og der findes ingen moderat islam. Der findes kun ét islam”.

Harry Vinter